ROMANIA

DUMNEZEU PENTRU UN MICROCOSMOS

JURNALUL®

S.F.

Nr.64

Anu l III ■ Săptămînal de Science – Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

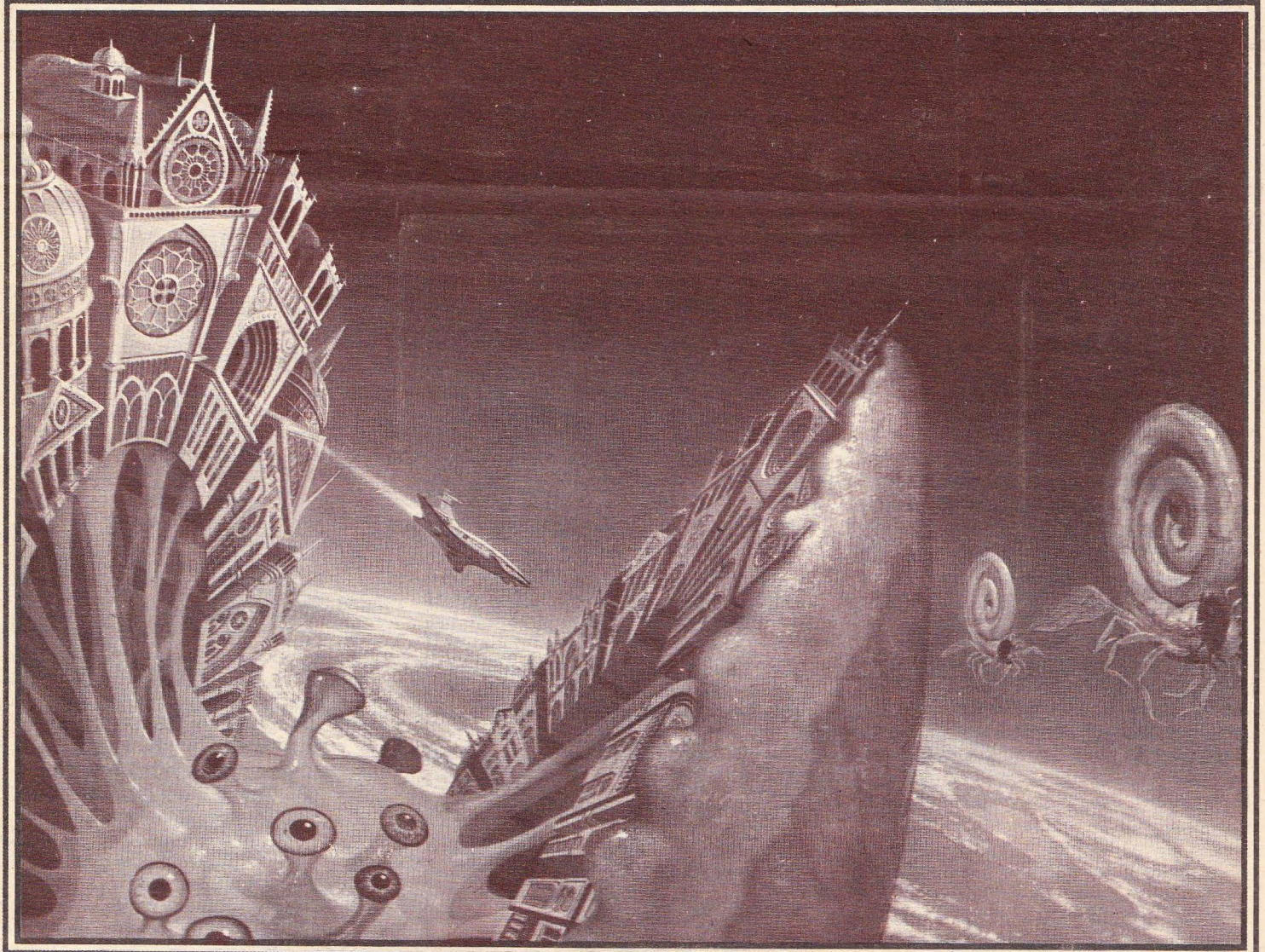

PREMIUL PENTRU CEA MAI IMPORTANTĂ PUBLICAȚIE DE PROFIL

aici se DEZINTEGREAZĂ

Pe lîngă cărţile pe care vi le semnalam ultima dată iată şi o noutate în premieră: editura Porto Franco continuă cea mai veche colecţie postdecembristă cu numărul cinci al colecţiei "Icar". Romanul intitulat "În inima rece a soarelui" este semnat de Paul B. Thompson de care mărturi-sesc cu mîna pe inimă că nu auzisem pînă în momentul în care mi-a picat cartea în mînă. De o mediocritate ce nu poate fi ascunsă nici de aura pseudohard, nici de intriga sentimentală gen Sandra Brown, volumaşul în chestiune încearcă (fără să reuşească) să pună profunde probleme de ordin metafizic. Personajele liniare şi fără profunzime psihologică se mişcă de capul lor ca nişte marionete cu aţele încurcate, previzibilitatea acţiunilor fiind cea mai de seamă trăsătură caracteriologică. Multiplele conotaţii ce ar fi putut fi exploatate (mitul lui Icar şi al lui Prometeu printre altele) nu numai că nu sînt măcar abordate, dar autorul pare că nici nu şi a dat seama de aceste posibilităţi mulţumindu-se cu "făcătura" unui *romance* spaţial. La extrema cealaltă se află romanul "Shcoonerul gheţii" prin care editura Multistar îl prezintă cititorilor români pe unul dintre scriitorii majori ai new wave-ului britanic: Michael Moorcock. Deşi numele nu sună necunoscut datorită celor cîteva povestiri traduse de Mihnea Columbeanu- mare fan al lui Moorcock- în solitarul număr al "Soliton"-ului şi culegerea de povestiri "Dimensiuni primejdioase", abia acum fanii genului îşi pot face o părere valabila despre acest scriitor. Romanul este, dacă vreţi, o "Seră" pe dos: acelaşi Pămînt modificat, aceleaşi adaptări halucinante, aceleaşi credinţe delirante, dar la indigo: unde era soare, acum e gheaţă; unde era căldură, acum e ger etc. Romanul reeditează cumva tulburătoarea temă tratată de Melville în "Balena albă", dar dacă acolo căpitanul Ahab moare realizîndu-şi visul, căpitanul Arflane nu poate concepe ca idealul după care şi-a trăit viaţa să fi fost unul fals. Destinul tragic al lui Arflane şi devenirea lui în decursul călătoriei iniţiatice spre miticul NewYork sînt convins că vă va stîrni acea plăcere a lecturii declanşată de literatura bună. Între aceste două extreme am strecurat "Ambuscada" lui Daniel Walther. Editura Nemira ne-a obişnuit deja cu politica editorială "una caldă, una rece" sau "afară-i vopsit gardul, înăuntru-i leopardul", aşa încît după volumul lui Silverberg pe care nu l-am lăudat îndeajuns data trecută nu puteam să nu nu mă aştept la o chestie de raftul doi. Plină de formulări ce nu-şi au locul decît în compunerile pentru gimnaziu: "o dată în plus, porumbeii păcii îşi luau zborul, vînaţi fără milă de păsările de pradă ale războiului" sau "rătăceau necontenit, asemeni unor suflete ce-şi ispăşesc păcatele" etc, etc. sau de patetisme ieftine, romanul nu reuşeşte să se impună nici măcar prin extrem de stufoasa junglă de referinţe cultu-rale GRATUITE de care te împiedici la tot pasul. Probabil că autorul a vrut să dea o tentă de intelectualism romanului, dar a reuşit decît să-l facă şi mai confuz.

O menţiune deosebită merită ultimul număr al revistei "Anticipaţia" pentru nuveleta "Transmigraţia lui Philip K." de Michael Swanwick un extrem de măgulitor omagiu adus maestrului Philip K. Dick. Swanwick reuşeşte nu numai abordarea reuşită a temei favorită a lui Dick- alterarea realităţii-, ci şi să scrie în stilul acestuia. Nu pot decît să-l felicit pe Dan (Pavelescu) pentru alegerea făcută. În afara acestei piese de rezistenţă mai puteţi găsi traduceri din Ursula K. Le Guin, Avram Davidson şi Harlan Ellison, precum şi texte de Aurelius Belei (Lulu ţi-ai văzut visul cu ochii: ai fost publicat în "Anticipaţia"), Pavel Cătălin (a mai evoluat băiatul în ultimul timp), Silviu Genescu (o povestire excelentă care reia tema care pare să-l "muncească" puternic în ultima vreme) şi Vladimir-Liviu Fenoghen. A, şi să nu uit serialele semnate de Cornel Robu- "Premii, topuri, clasamente"- şi de Mihaela &Cristian Ionescu -"Tunelul timpului".

Paul B. Thompson - ÎN INIMA RECE A SOARELUI, Ed. *Porto Franco*, col. *Icar* (nr.5), 550 lei, 192 pag.

Michael Moorcock- SCHOONERUL GHEŢII, Ed. *Multistar*, col. *Dimensiuni* (nr.8), 1150 lei, 251 pag.

Daniel Walther- AMBUSCADĂ PE ORNELLA, Ed. *Nemira*, col. *Nautilus* (nr.31), 900 lei, 141 pag.

Anticipaţia 508 - Ed. ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ SA, 200 lei, 32 pag.

P.S. Ca de obicei la închiderea ediţiei vă semnalăm ultimele noutăţi în domeniul apariţiilor editoriale (doar două de data aceasta):

Isaac Asimov- CURENŢII SPAŢIULUI, Ed. *Teora*,

Rose Estes & Tom Wham- SABIA LUI SKRYLING, Editura *Nemira*, col. *Nautilus*.

FLASH SF FLASH SF FLASH SF

(S)FLAGELĂRI TELEVIZATE

Cu mult interes am aşteptat cea de-a doua ediţie a emisiunii "Flash SF" realizată de Lucian Băbeanu. Aşa încît ne-am proţăpit de la ora 10.00 în faţa micului ecran pentru a ne delecta ochii şi urechile cu ceea ce se vrea o adevărată emisiune de ştiri a fandomului. Pentru o cît mai bună evaluare a emisiunii- evaluare pentru cei care nu au putut fi în faţa micilor ecrane vinerea trecută(17.03 a.c.) sau nu au ştiut de emisiune- voi face o defalcare a părţilor pozitive şi negative pe care le-am remarcat.

1. + :

- faptul că există;
- prezentarea JSF;
-prezentarea cărţilor nu numai ca suprafaţă (copertă);
- prezentarea JSF;
- faptul că există;
- prezentarea JSF;
- prezentarea fanzinelor;
- prezentarea JSF;
- faptul că există;
- prezentarea JSF;
- scoaterea în evidenţă a fenomenului sf din domeniul artelor vizuale;
- prezentarea JSF;
- faptul că există;
- prezentarea JSF.

2. - :

- genericul;
- neprezentarea JSF;
- neprezentarea premierelor filmelor de gen;
- neprezentarea JSF;
- neprezentarea critică a cărţilor;
- neprezentarea JSF;
- neprezentarea activităţii cenacliere (măcar bucureştene) în video;
- neprezentarea JSF;
- inconsistenţa şi superficialitatea comentariilor;
- neprezentarea JSF.

P.S. Întrucît următoarea emisiune a fost decalată pentru ziua de marţi şi deci mulţi dintre voi n-o veţi putea urmări vom reveni cu o cronică amănunţită.

Cenaclul "Henri Coandă" din Craiova anunţă reluarea în forţă a activităţii la Casa Studenţilor din municipiul Băniei. Sedinţe: în fiecare sîmbătă, ora 10.30. Activitatea creativă (şi nu numai) se va reflecta atît în emisiunea "Galaxia SF" (Radio Craiova, în fiecare joi, ora 10.05) cît şi în "Jurnalul de Dolj" (săptămînal în pagina dedicată science fictionului).

JURNALUL® S.F.

Premiul Convenţiei Naţionale de SF 1993

Editat de : INTACT

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*

Dan MERIŞCA, Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU *(Redactori)* Marian IRIMIA *(fotoreporter)*

ADRESA REDACŢIEI :

Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti.

Tel. 3127135, 3129366, 3129945

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

URSULA K. LE GUIN

GÂNDURI ASUPRA POVESTIRII

Recent, în cadrul unui simpozion care a durat trei zile, am învăţat că nu e bine să spui prea multe lucruri despre acest gen literar, pentru că dacă un poststructuralist nu te va înţelege, în schimb un deconstrucţionist o va face. Şi este păcat, deoarece subiectul este interesant pentru cei din afara taberei specialiştilor în teorie literară. Ca una care-şi petrece o bună parte din timp spunând poveşti, ar trebui să cunosc în primul rând de ce spun poveşti şi, în al doilea, de ce voi le ascultaţi; şi invers.

Având o practică îndelungată ştiu cum să spun o poveste; şi n-am găsit prea multă răbdare la cei îndreptăţiţi în a-mi răspunde la această întrebare. Pentru teoreticieni este evident ceva prea elementar, pe când pentru lingvişti nu este destul de elementar; iar dintre psihologii pe care îi cunosc, doar unul, Simon Lesser, a încercat la modul serios să explice povestirea ca pe un proces psihic. Oricum, în această chestiune îl avem pe Aristotel.

Aristotel spune că elementul esenţial al dramei şi epicului este „succesiunea evenimentelor". Şi continuă cu cea mai celebră şi îndrăgită observaţie, anume că acest element al naraţiunii este format din introducere, cuprins şi încheiere.

După Aristotel, povestirea leagă evenimentele, „ordonează acţiunea" într-o secvenţialitate temporal direcţionată, analogă unei secvenţialităţi spaţial direcţionate. Este implicată şi cauzalitatea, dar nu e neapărat stabilită; principala legătură, aşa cum o văd eu, este temporală. Deci naraţiunea este limbajul pentru a lega evenimentele în timp. Legătura, chiar dacă e înţeleasă ca pattern închis de tip „introducere – cuprins – încheiere", ori ca pattern deschis de tip „trecut – prezent – viitor", chiar dacă e înţeleasă linear, spiral sau recursiv, legătura, deci, implică o mişcare prin timp pentru care metafora spaţială este adecvată. Povestirea înseamnă o călătorie. Porneşte de la A şi ajunge la Z, porneşte de la „cândva" şi ajunge la „atunci".

De aceea, probabil, în povestire nu se foloseşte în mod obişnuit timpul prezent, doar dacă nu se urmăreşte obţinerea unor efecte speciale sau folosirea unui ton lipsit de superficialitate. Localizarea este în trecutul real sau fictiv pentru a permite schimbări ulterioare. Prezentul nu numai că încarcă inutil povestirea cu o doză prea mare de realism, dar limitează totul la

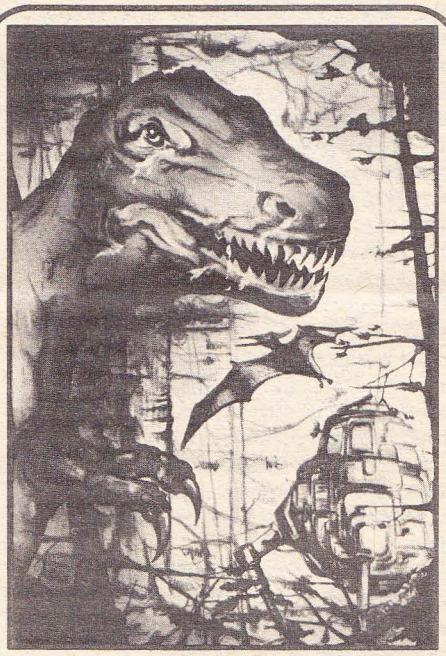

FLORIN CONSTANTIN - debut

tic-tac-ul unui ceas de mână sau la ritmul bătăii de inimă. Doar prin localizarea în „lumea cealaltă", a trecutului, povestirea este liberă să se mişte spre viitorul ei firesc, prezentul.

Timpul prezent, pe care unii scriitori de ficţiune îl folosesc frecvent pentru că actualizează povestirea, de fapt o scoate în afara timpului. Prezentul atemporalizează povestirea. Rapoartele antropologice sunt scrise la prezent, această lucrare este scrisă la prezent. Fizica se scrie îndeobşte la prezent, pe de o parte pentru că generalizează, pe de alta pentru că operează foarte des cu timpul nedirecţional.

Timpul, pentru un fizician, poate fi foarte bine şi reversibil. Nu contează că citeşti o ecuaţie de la stânga la dreapta sau invers – ceea ce nu se întâmplă cu o propoziţie. La nivel subatomic direcţionalitatea e total pierdută.Nu poţi scrie povestea unui foton;ar fi irelevantă. Tot ce poţi spune e doar că ar putea fi, sau, dacă poţi spune unde e, nu poţi spune când, şi dacă poţi spune când, nu poţi spune unde.

Chiar şi despre o entitate relativ mare şi atât de complexă biologic, precum o genă, nu ai nici o poveste de spus. Pentru că o genă este nemuritoare. Tot ce se poate spune despre ea e că este, şi este, şi este. Fără început, fără sfârşit. Totul e doar cuprindere. Trecutul şi viitorul sunt folositoare ştiinţei când sunt implicate în evenimente ireversibile. Ce s-a întâmplat la două secunde după Big Bang? Ce s-a întâmplat după ce X a luat banana lui Y? Ce se întâmplă dacă la toate acestea adaug acid clorhidric? Toate astea nu sunt decât întâmplări care determină schimbări. Existenţa viitorului depinde de ireversibilitatea timpului; raportând la om, viitorul se îndreaptă inevitabil către moarte. În Eternitate nimic nu este ca în romane; de altfel, nici nu există romane.

Aşa că atunci când povestitorul începe cu „a fost odată ca niciodată, peste şapte ţări şi peste şapte mări, un rege care avea trei feciori", acea poveste ne va spune că lucrurile se vor schimba, că întâmplările au consecinţe, că există alternativă, că regele nu va trăi veşnic.

Povestea este o stratagemă împotriva morţii. O modalitate de a trăi. Ea nu caută nemurirea, triumful asupra timpului sau evadarea din el. Ea are sens doar în timp trăit, unidirecţional, în timpul aşa cum îl înţelegem noi. Dacă mintea omenească ar putea cuprinde spectrul temporal, nirvana fizicienilor sau a misticilor s-ar vedea în ultraviolet, iar la capătul opus, în infraroşu, ar fi „La răscruce de vânturi".

@@@

Altfel spus, povestirea este o funcţie centrală a limbajului. Nu ca artefact cultural sau artistic, ci ca operaţiune fundamentală a mentalului omului normal care trăieşte în societate. A învăţa să vorbeşti este a învăţa să spui o poveste.

Aş zice că tot ceea ce n-am rostit încă se consumă la nivelul inconştientului. Dar despre ceea ce n-am gândit încă, e foarte greu de spus ceva. Poate visele să ajute la dezlegarea enigmei.

S-a descoperit că în timpul somnului REM (abreviere din engl. pentru mişcări rapide ale ochilor; n.t.), în faza de vis coerent, mişcarea ochilor este intermitentă. Dacă trezeşti un om în timpul fazei de REM, va relua un vis normal, coerent, o poveste , spre deosebire de cazul în care omul este trezit într-o fază de absenţă a mişcării globilor oculari, când va povesti doar nişte flash-uri dispersate de imagini. Cercetătorii numesc aceste secvenţe „experienţă vizuală primară", iar visul închegat, „elaborare cognitivă secundară".

Articolele scrise pe această temă sună cumva freudian. O realitate primară poate întotdeauna să fie deformată, exagerată.

Ce ar fi dacă n-am avea la îndemână alt mijloc de acces la acest adevăr primar decât exagerarea, decât povestea?

Să zicem că visăm un crocodil pe acoperişul unui castel gotic. Se poate face o poveste din această imagine. Unii dintre dvs. vor

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR
Tehnoredactare computerizată
Adrian BĂNUŢĂ
Culegere:
Doina PREOTU
Mihaela IVAN
Corecturi:
Mihaela VANEA
Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F.
este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România
Piaţa Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

protesta, zicând că nu știu să spună povești, terorizați de ideea că trebuie să fim raționali. Dar toți ne putem imagina o astfel de poveste și dacă ideea ne-ar veni în timpul somnului, am face-o fără nici un fel de resentiment.

Eu am studiat comportamentul irațional mai mulți ani la rând, așa că pot scorni o poveste la fel de bine în stare de veghe ca și în somn. Să zicem că prințul Metternich avea un crocodil ca s-o sperie pe mătușa lui. Într-o zi acesta evadează printr-o lucarnă spre bizarele acoperișuri ale castelului. Totul se petrece în prezent, pentru că este un vis și el se află în afara timpului. Crocodilul se cațără spre un cuib de barză dintre metereze, dar barza e plecată în Africa, iar în cuib a rămas un ou minunat, vrăjit ou de Paști, ou de zahăr având o ferestruică prin care te uiți și vezi... dar aici se termină visul și te-ai trezit. Iar dacă visul are vreun „mesaj", nu-l mai știi pentru că s-a dus în inconștient, la fel ca marea majoritate a viselor nepovestite. Doar dacă nu ești supus vreunei psihoterapii speciale și înveți să-ți povestești experiențele onirice. În acest caz să presupunem că personajul Edith Driemer (în engl. dreamer = visător; n.t.) visează. I-am spus Edith pentru că-mi amintește ceva de crocodili, acoperișuri, Germania, Paști și parcă o văd gândindu-se la mătușa Esther din München. Într-o primă experiență vizuală povestea ar suna cam așa:

Un clinchet puternic în urechea stângă. Lumină orbitoare. Miros de plante exotice. O toaletă. O pereche de pantofi uzați. Teroare. Crepuscul, printre ramurile unui copac văzut de la fereastra unei camere ciudate dintr-un oraș străin...

Astea să fie imaginile dispersate formate într-o pauză a fazei REM, baza de plecare către un vis coerent? Poate; dar urmând sfatul lui Aristotel și făcând doar niște legături temporale între imagini, ne iese o povestire realistă în care Edith se trezește, oprește ceasul deșteptător, se dă jos din pat, se îmbracă, ia micul dejun ascultând știrile la radio, îl sărută pe domnul Driemer la plecare și ia avionul spre Cincinatti unde urmează să participe la o conferință pe teme de marketing.

Deși această împletitură de „elaborări secundare" pare mai rațională, materialul primar din care provine poate fi socotit la fel de bizar și absurd ca un crocodil pe un acoperiș; iar ceea ce face Edith Driemer într-o zi, nu este altceva decât povestea unui vis, „o redare voit sensibilă a unor fapte care nu au nimic sensibil în ele".

Povestirea unui vis diferă de o narațiune prin aceea că folosește mai multe simboluri senzoriale decât elemente strict lingvistice. Pe de altă parte, visele tind să disprețuiască regulile lui Aristotel în legătură cu plauzabilitatea și ignoră total ceea ce spune el despre acțiune. Totuși și ele sunt niște povești; leagă evenimente, potrivesc niște lucruri într-o anumită ordine, care, pentru un coltișor din mintea noastră, are un sens.

Privită ca o experiență vizuală primară, oricare dintre întâmplările vieții noastre luată separat poate fi plauzibilă sau nu, autentică sau nu, plină de înțelesuri sau absurdă. Ființele trec prin mari suferințe pentru a scăpa de haos, a evada din noapte. Moleculă cu moleculă se organizează în celule. Apoi celulele se organizează și ele. Corpul este o structură în spațiu – timp, un proces. Mintea este un proces al corpului, un organ care face exact ceea ce fac toate organele: organizează. Avem altă modalitate de a structura imagini haotice – amintirea vagă a unui crocodil, o străbătușă moartă, miros de cafea, un strigăt din Iran, o aterizare forțată și o cameră de hotel din Cincinatti – altă modalitate, spuneam, mai bună decât povestirea? Ea nu e altceva decât o tehnologie vastă, o strategie de a trăi, care folosită cu îndemânare și imaginație ne prezintă pe fiecare dintre noi în cel mai fascinant film serial, Povestea Vieții Mele.

@@@

Am citit despre vise simptomatice ale unei anumite forme de schizofrenie. El prezintă un obiect – scaun, haină sau butuc – și nimic nu se întâmplă, totul e doar un vis.

Privită izolat, imaginea primară poate reprezenta disperarea. Opera lui Beckett tânjește după așa ceva. La polul opus, Rilke oferă legături: o piesă de mobilier este parte intrinsecă a unei camere, a unei vieți. Un pat este o masă căzută în leșin, într-un butuc se află o pădure înțreagă, într-un ulcior este și râul și mâna, și cana și setea.

Chiar dacă tehnica este sau nu narativă, experiența primară trebuie legată și omogenizată cu întregul experiment, astfel încât să devină accesibil minții. Asta ar putea ține și de percepția mistică. Toți misticii spun că viziunile lor nu pot fi asemuite cu spațiul și timpul obișnuit, dar ei încearcă, se simt datori să încerce asta. Viziunea e inefabilă și povestea începe: „la mijlocul drumului vieții noastre..."

Ar putea exista și o incapacitate de a pune lucrurile într-o ordine logică, dar ar însemna să fie o incompetență radicală a omului respectiv. Din acest punct de vedere, prostia n-ar fi decât un eșec în încercarea de a face conexiuni și o boală privind repetatele erori în realizarea acestor conexiuni spre a elabora Povestea Vieții Mele.

Însă nimeni nu poate face acest lucru corect de fiecare dată. Chiar neidentificând povestea cu deformarea, se poate spune că multe lucruri din viața unui om nu sunt decât ficțiune; cât de multe, asta nu putem noi spune.

Dar dacă povestirea e o stratagemă a vieții, un mod de supraviețuire, cum mai pot trăi cu informații distorsionate, greșite, incomplete, cu ignoranță, lene și ură? Dacă himera care este imaginația mea este uitucă, neglijentă și rea, un scrib căruia nu-i pasă ce se întâmplă din moment ce fabrică o asemenea poveste, de ce atunci nu sunt pedepsită? Erorile radicale în interpretarea lumii înconjurătoare nu sunt eliberate cu ușurință de către mental, nici în omul ca specie, nici în individ.

Atunci, tot ceea ce contează e doar adevărul narațiunii? Sau e importantă și calitatea ei? Poate că noi toți suntem niște Don Quijote în virtutea faptului că suntem potențiale personaje literare.

@@@

Acei care cunosc opera lui J.T.Fraser și a lui George Steiner vor înțelege că lor le datorează încercarea de a scrie despre importanța narațiunii. Nu întotdeauna reușesc să-l imit pe Steiner, dar când dânsul spune despre timpul viitor că este foarte important, sugerând că afirmațiile despre ceea ce nu este și nu va fi vreodată sunt capitale în folosirea limbajului, îl aprob cu cea mai mare plăcere. Și când spune că „limbajul este principalul instrument prin care omul își exprimă refuzul de a accepta lumea așa cum este", îl aprob cu și mai multă vehemență. Fraza în sine mă îngrijorează. Refuzul omului de a accepta lumea așa cum este?? Oare și femeile refuză lumea? Dar știința, care vrea din răsputeri să o vadă cum e? Dar arta, care nu numai că o acceptă dar o mai și roagă să rămână așa în continuare? „Slavă Domnului, viața nu-i ceva groaznic", spune femeia cu casa plină de copii și de haine de spălat din „Sub seva pădurii". De acord cu ea, dar toate marile refuzuri, în special făcute de Om, sunt foarte suspecte.

Așa că, tot căutându-i nod în papură, îl aprob pe dl Steiner. Dacă limbajul este folosit doar pentru a descrie cu exactitate ceea ce este, ce mai vrem de la el?

Cu siguranță că folosirea primară, efectiv pentru supraviețuire, a limbajului, implică alternative și ipoteze. Nu facem și n-am făcut niciodată afirmații de dragul unui discurs cu noi înșine. Vorbim despre ce ar putea fi, sau ce ne-ar plăcea să facem, sau ce s-ar fi putut întâmpla dacă. Facem supoziții, propuneri, invitații, analogii, aluzii, liste, diferite raționamente punând elementele cap la cap, o continuă restructurare a memoriei, a perceptibilului, a imaginarului, inclusiv ceea ce ne-am dori să fie, plus o cantitate oarecare de ficțiune, pentru mai multă siguranță sau doar pentru plăcerea noastră, mai și exagerăm pe ici pe colo, pentru a induce în eroare un rival, a convinge un prieten sau doar pentru a scăpa de disperare; și imediat ce ne-am oprit la una din aceste matrici verbale putem, ca norul lui Shelley, să râdem, să ne înălțăm și să facem totul de la capăt.

În ultimele secole, noi, vorbitorii acestei limbi superbe, am redus verbul englezesc la existență în modul indicativ, aproape în toate situațiile. Dar dincolo de certitudinea specioasă și arogantă, anticul și îmbâcsitul subjonctiv rămâne la putere. Indicativul subliniază experiențele primare ale Lucrurilor; dar subjonctivul le leagă cu firele analogiei, posibilității, probabilității, contingenței, memoriei, dorinței, fricii și speranței: firele narațiunii. Cum spune J.T.Fraser, alegerea morală, sau, mai bine zis, liberul arbitru, devine posibil „prin limbaj, care ne permite extrapolarea unor lumi posibile sau nu, în trecut, în viitor sau într-un tărâm foarte îndepărtat ".

@@@

Ficțiunea în special, povestirea în general, poate fi privită nu ca o deformare a unui dat, ci ca pe o întâlnire activă cu tot ceea ce ne înconjoară prin intermediul opțiunilor sau alternativelor și prin amplificarea realității prezente de către legăturile sale cu neverificabilul trecut și cu imprevizibilul viitor. O povestire total faptică unde lucrurile ar fi pasive: o oglindă care reflectă totul fără nici o distorsiune. Stendhal a sentimentalizat romanul la fel ca o asemenea oglindă, dar ficțiunea nu reflectă, și nici ochiul naratorului nu este o cameră de luat vederi. Istoricul manevrează, aranjează și face legături, dar un povestitor face toate astea inventând. Ficțiunea face uz de elemente posibile, nu reale, folosind sensul estetic al direcționalității timpului definit de Aristotel ca acțiune. Dacă nu suntem în stare să ne vedem pe noi și activitatea noastră sub aspectul ficțiunii, ca având un sens, nu ne putem mișca liberi.

A descrie narațiunea ca o „raționalizare" a evenimentelor, ar fi un drum înfundat. Într-o poveste rațiunea e doar un sistem de susținere. Poate extrapola, poate judeca ce este plauzibil, posibil. Toate acestea sunt cruciale pentru fabricarea unei povestiri bune, a unei fantezii sănătoase, a unei adevărate piese de ficțiune. Dar rațiunea prin ea însăși nu poate ajunge de la crocodil la Cincinatti. Nu-i putem cere rațiunii să ne ducă peste mările absurdului. Doar imaginația ne poate scoate din carcasa eternului prezent, inventând, emițând ipoteze, sau prefăcându-se a descoperi un drum pe care apoi rațiunea îl poate urma într-o infinitate de opțiuni, o cheie prin labirintul de alegeri, un fir călăuzitor, povestea ne va duce spre libertatea specific umană, spre libertatea accesibilă acelor minți care pot accepta irealitatea.

Traducere și adaptare -
Oana DURICAN
„Sigma" P.Nț.

AL DOILEA AVERTISMENT

MANDICS GYORGY
M.VERESS ZSUZSANNA

Bondocel ridică mâna în care ţinea carnetul de elev şi, concomitent cu mişcarea braţului, încercă să-şi îndepărteze capul de vecinătatea şuie a palmei părinteşti, să-l ascundă undeva înapoia umerilor, să-şi absoarbă vertebrele, dar simţi cum propta i se înfige ca un pinten în coaste şi-l aruncă înainte.

Joe Oldhamite ţinu carneţelul prins între două degete, însă nu-l deschise, ci întrebă doar cu o voce sugrumată:

– Al doilea?

Bondocel nu îndrăzni să-şi ridice capul, ştia că nu va rezista priveliştii ochilor însângeraţi, ieşiţi din orbitele umbrite de o pereche de sprâncene pleoştite. Mai degrabă încercă să iasă neobservat din raza de acţiune a tătalui său, strecurându-şi pe nesimţite piciorul stâng în spate, gata s-o tulească instantaneu la nevoie.

– Al doilea? repetă ameninţător Joe Oldhamite. Ce-aud?

– Îhîîîm, îngână Bondocel şi-n aceeaşi clipă sări în spate.

– Deci tot ce te-am învăţat e-un pumice de nichel? Atât valorează cuvântul tău? Vrei să ne distrugi, măi, blestematule, măi...

Şi-atunci porni să se apropie ca un somnambul, cu ochii abia mijiţi, semn că deja prizase o doză de habarnam, lucru dovedit şi de alungirea lobului urechii, deci înaintă în felul dus-de-pe-lume specific habarniştilor ca să strivească, să sfâşie ruşinea familiei, acest respingător ou pestriţ din cuibul imaculat, această lebădă vulgară rătăcită printre raţe, această aberaţie de neînţeles, pata vieţii sale, stigmatizatorul existenţei sale, când, dintr-odată, lumina viră în galben irizat şi-aproape simultan se făcu auzită vocea binecunoscută, de soprană, a vecinei.

– Joe! Joe! În care tunel te ascunzi?

Bondocel o ura din toată inima pe Madam (prefera s-o cheme astfel în sinea lui în loc să-i spună pe nume, folosind această expresie obscură pentru că, potrivit mărturiei cuvintelor arhaice găsite într-o carte străveche, citită până la cotor, ea însemna ceva teribil de obscen), dar de data aceasta apariţia ei îl bucură nespus de mult, întrucât îndepărta primejdia iminentă.

Leona Herzenbergite pătrunse rostogolindu-şi mormanul de carne prin tunelul auxiliar unde Joe îşi amenajase propriul sălaş după o muncă extenuantă. Ca majoritatea bărbaţilor-medie de pe Telluria el plantase pe toţi pereţii licheni roşii cu ventuze din Allgobar, căci pe lângă faptul că împrospăta oxigenul cu un randament bun, din seva lor se putea extrage printr-un procedeu

foarte simplu cel mai eficace psihoexcitant, Felixin teta cinciul, mai cunoscut sub denumirea populară de habarnam, întrucât se povesteşte că,atunci când au început primele anchete împotriva celor care au colonizat în tunele lichenii roşii de la Algobar, unul dintre acuzaţi a răspuns la celebra întrebare pusă de Cei Doisprezece Drepţi: „Ştiaţi că această plantă poate fi folosită pentru obţinerea de droguri?“ astfel: „Habar n-am!“

Doamna Leona nici nu bănuia că picase în toiul unui conflict familial; dar oricum nu acest lucru o interesa, ci habarnamul, întrucât zăpăcitul şi neîndemânaticul ei soţ ascunsese ca-ntotdeauna cele necesare extragerii de frica controlorilor şi astfel era nevoită, şi asta destul de des, să se adreseze celui mai apropiat tovarăş de soartă.

Bondocel înţelese de cum o văzu pe Madam apropiindu-se în capotul ei vişiniu, lejer, cu un zâmbet nespus de larg pe faţă, că se pune la cale o bacanală şi se retrase astfel încât bastionul cărnos să se împiedice de el şi să-l dea afară înainte ca taică-său să bage de seamă.

– Aaa! Bondocel cel mititel, cum mişcă ce pişcă? Leona Herzenbergite apucă cu braţele capul puştiului şi-apoi, exact cum socotise acesta, îi trase pe creştet o castană şi-i spuse dulceag:

– Piciule, nu vrei să te joci puţin cu Gerdi al meu, atât se plictiseşte sărmanul.

Bondocel privi în sus către tatăl său şi de-acolo, din spatele redutei cărnoase, prinse oleacă de curaj iar situaţia nu i se mai păru atât de disperată, dar sub fruntea proeminentă încă mai sticleau ochii nemiloşi. În partea de jos a feţei se

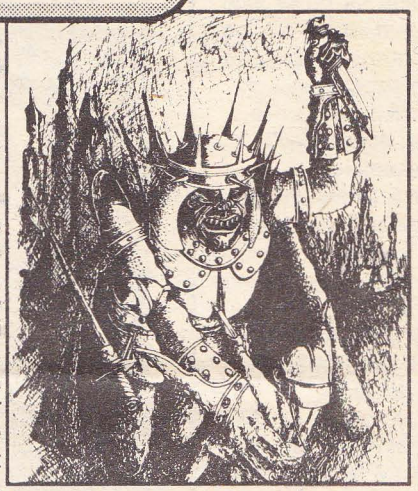

Leona, cum rămâne cu legea ospeţiei? Aşa se comportă un norm?

Când văzu că alege calea cea mai convenabilă în situaţia dată, Bondocel se înşurubă în poala lui Madam, îi cuprinse încurajator coapsele, căci cine ar îndrăzni să se împotrivească prevederilor bunului simţ, cine ar dori să-i fie pusă normalitatea sub semnul întrebării? Dar parese că nici asta nu-i era de ajuns lui taică-său.

– Norm? scrâşni din dinţi cu furie. Şi atît de norm. De-aş putea să spun asta şi despre alţii.

– Dar Joe, îl tutui pe neaşteptate Leona şi începu să caşte gura după aer. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea ta.

– Ce?A,Leona, nu pleca. Nu m-ai înţeles. Nu despre tine e vorba,ci despre Bondocel.

Leona se opri în faţa uşii, unde se retrăsese cu demnitate, îl desfăşură din poală pe copilul care văzuse deja aproape pragul mântuitor, îl trimise învârtindu-se între ea şi bărbatul care se apropia şi se uită uimită la el, de parcă acum îl vedea pentru întâia oară.

– Joe, doar nu vrei să spui că este un abi? Cuvântul abi îl accentuă astfel încât la orice psihotest fidelitatea socială a doamnei Leona ar fi fost cu certitudine deasupra oricăror îndoieli. Leona era o normă, care lua cunoştinţă cu o sfântă teamă şi indignare că în această lume atât de bine orânduită, în această realitate plăcută, familiară şi apropiată îşi mai ridică uneori capul spaima, răul, aberaţia, cea mai necruţătoare dintre boli, cea atotmolipsitoare, căci nici cei mai buni medici nu pot să explice cum ajunge această maladie neiertătoare în organismul uman. Ea este acolo şi-atunci totul se sfârşeşte. Joe Oldhamite văzu schimbarea de pe faţa femeii, modul cum ţinea în faţă mâinile care atinseseră capul copilului ca pe nişte corpuri străine şi se trezi. Nu, nu, nu asta voise, căci doar toată lumea ştia că dacă se orânduiseră deja trăsăturile standard de tip gazda-îşi-întâmpinăoaspetele dar sub osul cranian de neanderthalian mai licărea focul urii. Faţa ruptă în două făcu în ochii lui Bondocel şi mai înspăimântătoare acele trei cuvinte spuse clar, care pecetluiră soarta încercării de scăpare.

– Nu te duci!

– Dar vecine, suspină doamna

află că cineva a început să fie bănuit de a fi abi, atunci totul se sfârşeşte. Bietul suspect va fi atât de torturat încât mai devreme sau mai târziu el îşi va pierde minţile cu desăvârşire şi atunci vor urma carantina, stigmatizarea, excluderea din societate, embargoul, despărţirea şi cine ştie încă ce, poate chiar expulzarea.

– Ei, dragă Leo, nu te speria, trecu Joe pe cel mai plăcut ton al vocii sale. Putoarea asta de copil nu este un abi. Să mă bată Dumnezeu dacă mint. Pe cuvânt. Numai că nemernicul şi-a făcut iarăşi de cap şi m-am gândit c-a venit vremea să-l învăţ minte.

– Joe, cu mine să nu te joci! Cu astfel de treburi nu se glumeşte. Nimeni nu-şi face pruncul abi din cauza unei şotii.

– Nici eu n-am zis aşa ceva.

– Atunci cine, doar nu eu?

– Ba da, tu ai spus-o.

Leona îşi lăsă în jos mâinile ţinute până atunci dinainte şi le izbi.

– Joe, tu ai păţit ceva. Tu nu eşti norm!

– Ba sunt şi-am zis că ar fi bine dacă şi băiatul meu ar fi cel puţin la fel de norm.

– Joe, cred că trebuie să stau jos. Dacă tu eşti norm, eu sigur nu sunt. Dă-mi o doză de habarnam.

Acestea fiind spuse, Leona ocupă un fotoliu homeomorfizator, se scufundă în el şi privi către bărbat întru-totul mulţumită de sine, întrucât simţea că alesese cea mai naturală, mai politicoasă şi mai desăvârşită cale a normalităţii ca să-şi formuleze rugămintea.

Bărbatul, în schimb, nu păru să remarce această stratagemă genială, căci o privi scandalizat.

– Dar vecină, cum...

Îl măsură cu privirea pe Bondocel, care se lipise de peretele de acces în tunel şi încerca să treacă cât mai neobservat.

Leona recepţionă mesajul din priviri, privirea ei leneşă urmări drumul lui şi se opri asupra capului copilului.

– Şi-apoi, vecine, de ce eşti atât de secretos? Până şi Gerdi al meu cunoaşte mişcarea, deşi e cu trei ani mai mic decât Bondocel al vostru. Las' să afle copilul ce este viaţa, să se obişnuiască şi cu legile noastre, altminteri va fi un papă-lapte ca bărbatu-meu.

– Papă-lapte sau nu, reizbucni Joe, numai să nu fie dintr-ăştia!

Accentuă puternic ultimul cuvânt şi aruncă o privire nimicitoare către băiatul ghemuit pe podea.

– Îmi spui în sfârşit ce-a făcut golanul?

– Ce-a făcut? Ce? Sprâncenele triste ale lui Joe Oldhamite se transformară într-un imens semn de întrebare. Îşi ridică privirea către tavanul încăperii subterane şi rosti tragic:

–Învaţă, nenorocitul.

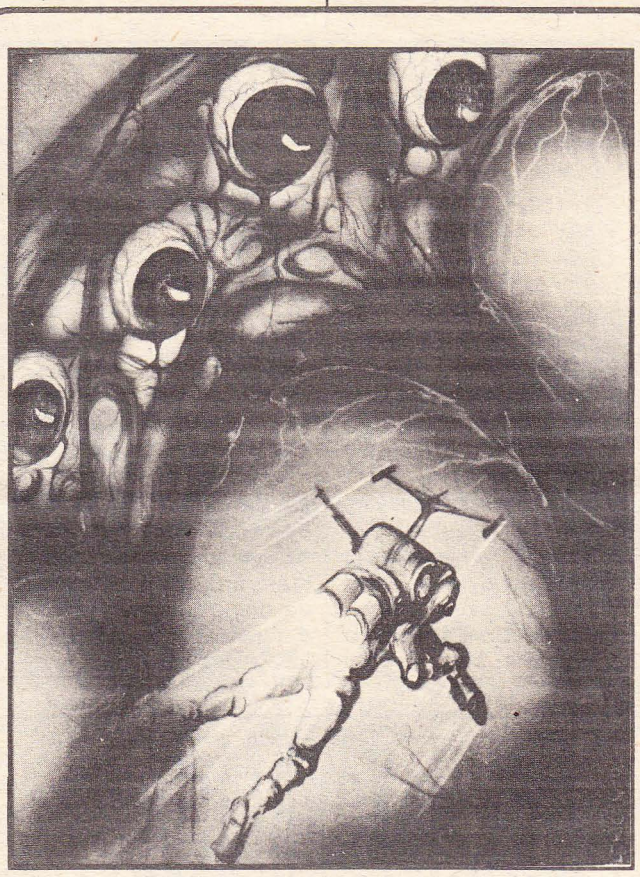

FLORIN CONSTANTIN

–Învaţă? făcu sceptică femeia. Doar toată lumea învaţă.

– Da, dar cum învaţă?

– Cum?

– Ei... vezi... asta e! Învaţă cu măsură. Dar degeaba îi spun lui. El toceşte, citeşte, îşi cheltuie toţi banii de buzunar pe informeri şi sâcâie Gigantomatul cu tot felul de întrebări. Ştie tot, iar ce nu ştie, întreabă.

– Chiar întreabă?

Joe Oldhamite dădu trist şi nefericit din cap. Leona începu să-l măsoare pe copil cu alţi ochi.

– Până acum a fost atât de norm, aşa de dulce.

Joe dădu din cap aprobator.

– A venit de vreo sută de ori ca să întrebe cum funcţionează chestia aia a lui bărbatu-meu, ştii, năzbâtia din debara. Şi-am fost foarte mulţumită, doarece am crezut că trebuie să-i tot explic iarăşi şi iarăşi pentru că nu înţelege nimic. Iar asta e un semn sigur că niciodată copilul nu va păţi ceva rău. Ca să aflu acum că se prea poate să fi înţeles ce-i explica prostul ăla de bărbatu-meu.

– Păi, desigur – îl luă gura pe dinainte pe Bondocel. Acum îmi este deja foarte clar că separatorul spinorial al defibrilatorului flotant a fost proiectat greşit, de aceea eficienţa lui este cu aproximativ 3 la sută mai mică decât valoarea prevăzută teoretic. Şi nu Pooka a greşit, el a susţinut întotdeauna, precum stă scris şi în instrucţiunile de folosire şi după cum a învăţat, că punerea greşită a problemei a apărut din cauza unui factor de corecţie dintr-o ecuaţie tensorială care a fost uitat din întâmplare într-un manual editat acum trei decenii.

Bondocel se opri pe neaşteptate simţind că vocea îi sună degeaba în aerul îngheţat.

– Ai auzit, Leona? gemu tragic Joe Oldhamite. Spune-mi, cu ce-am păcătuit eu? Asta meritam eu, un părinte pe de-a-ntregul norm de la un... de la un...

– Nu cumva să spui, ţipă Leona.

– Ăsta... ăsta? – îşi termină Joe în sfârşit propoziţia.

Leona suspină uşurată.

– I-am spus: băiete, abţine-te un pic, nu te strădui să fii bun la toate. Dumnezeule, doar nu i-am cerut ceva imposibil?

Leona îl aprobă, iar Bondocel păru că devine una cu peretele.

– I-am spus: băiete, de ce te forţezi, termină mai prost măcar câteva materii. E un lucru simplu. Uite, mai demult a fost educaţia fizică, unde întotdeauna ai avut note proaste. Acum de ce nu poţi? E atât de uşor... Trebuie să mănânci papoleială după pofta inimii... Şi-atunci mi-ai răspuns?... Ei?...

– Băieţii râdeau de mine că sunt aşa de gras şi am început să mă antrenez...

– Da, Leona, exact aşa mi-a răspuns, dar blestematul nu s-a oprit aici. Căci ce nenorocire ar fi fost să-şi lepede kilogramele suplimentare? Şi psihologul norm ne-a sfătuit să facem ceva. Dar el nu s-a oprit aici. A continuat. Da. A vrut să devină cel mai puternic. Cel mai iute... Înţelegi? Cel mai...

– Doamne ajută!...

– Aşa cum îţi spun. Văd că ai priceput că nu ne jucăm. Astăzi a primit cel de-al doilea avertisment. Ştii ce înseamnă asta? A obţinut la testul de semestru cele mai bune note din întregul sector. Cel mai bun pe două semestre. Înţelegi acum? Ce-o să ajungă ăsta, Leona?

Bondocel găsi într-un sfârşit butonul de acces în exterior şi-l apăsă, se strecură prudent pe uşă, dar nu înainte de a o surprinde pe Leona cum extrage fiola dorită de habarnam din buzunarul părintelui prăbuşit la pieptul ei.

Traducere de
GYORFI Gyorgy
Titlul original:
A Masodik Beras Az Ellenorzobe
Din volumul: MANDICS Gyorgi;
MANDICSNE VERESS Zsuzsanna.
Gubolakok.
Bucureşti:
Kriterion, 1988

NOAPTEA FOCURILOR

Aurel CĂRĂȘEL

Soarele este o monedă de aramă, stingându-se în sângele clocotitor al văzduhului. Brațe șerpuitoare de purpură pipăie nehotărâte liniile orizontului, îmbrăcat deja în mantia întunericului.

– Lasă-l dracului, nu vezi că e nebun? Averian ridică din umeri și scuipă scârbit în pulberea fină ce tivea ca un lințoliu marginea bordurii. Îți prinzi mintea cu el...

Stăm rezemați toți patru de zidul cafeniu al bistroului. Vasili freacă o „Regală" între degete, bătând-o din când în când de unghie pentru a nu se scutura. Iscat din senin, vântul aduce o trombă de nisip fierbinte dinspre capătul străzii, izbindu-l de pereții scunzi ai caselor.

– Se pornește siroldo, constată Gherli cu indiferență și îi dă brânci bătrânului, care se rostogolește în stradă.

Stradă! O potecă nenorocită, pavată ici-colo cu resturi de piatră. În hardughia asta prăpădită de oraș, Malvill, trebuie că e considerată un adevărat bulevard.

Ridicăm prevăzători gulerele înalte ale combinezoanelor și tragem fermoarele. Armele zdrăngănesc, izbindu-și țevile de tencuială.

– Am început să ne batem cu toți țicniții, continuă Averian, pornit. În loc să ne facem meseria...

– Ho, că nu ești o scuipătoare!

Meseria! Hmmm... Care meserie? Suntem luptători într-o biată trupă de comando, așa cum au rămas cu zecile după Conflagrație. Rătăcim fără țintă, în căutarea unui angajament.

– Cred că țicniți am fost noi, când am acceptat să venim aici. Vasili își aprinse țigara, ferind-o în căușul palmei. În porcăria asta de așezare.

– Asta în mod sigur nu e țicneală. Averian flutură punga de mătase, în care zornăiau ademenitor solii de argint. Cam de multă vreme nu am mai văzut o nebunie așa de interesantă. Au plătit excelent, afurisiții!

În clipa aceea,soarele atinse creasta îndepărtată a munților și dispăru dincolo de ea. Bezna rece a nopții își întinse cu repeziciune fața jilavă peste trupul încremenit al orășelului.

– La posturi! comandă Vasili și în vocea lui se simte o undă de neliniște.

Neliniște aici? De trei săptămâni, în orășelul acesta nenorocit de la marginea pământului nu se întâmplă nimic. Absolut nimic! Zilele se petrec cu o înspăimântătoare monotonie, surprinzându-ne într-o continuă schimbare de decor, pendulând între bistroul lui Marechal și cârciuma ordinară a lui Mirsh, podită cu pământ galben. Nopțile se scurg limpezi și reci, ca o apă de munte. Nimic nu tremură pe linia orizontului și tot ce ne rămâne de făcut este să ne zgribulim în tranșee. În zori, soarele țâșnește, animal fugărit în adâncul bolții, punând capăt temerilor locuitorilor, care ies în pragul caselor cu mâna streașină la ochi: deșertul nu a sosit nici de această dată. E la locul lui încă, acolo unde l-au lăsat cu o zi înainte. Cămilele scot sunete stranii prin curți, cerându-și tainul de dimineață.

COMAN MARIAN - SFera

Motto: „
Nimic nu-i imposibil pentru muritori"
Sofocle – „Antigona"

Siroldo se transformă pe nesimțite într-o șuviță tăioasă de ger, ce șfichiuiește mâinile încleștate pe țeava armei. Ne înșiruim unul după altul, lăsând câțiva pași distanță între noi. Sunt încheietorul de pluton și cu această grijă în minte arunc o ultimă privire asupra străzii: bătrânul a dispărut, înspăimântat de forțele nevăzute ale nopții. Câte un troznet ușor punctează din loc în loc drumul sinuos de-a lungul căruia ne conduce Vasili: căldura acumulată de-a lungul zilei a dilatat cărămizile din chirpici și pietrele pavajului, care acum se contractă în frigul din ce în ce mai acut al nopții.

Ajungem repede la margine așezării. Nici măcar o singură lumină nu arde în ferestrele interioare ale căldirilor. Vasili ne face semn să stăm. Se deplasează singur, dispărând în bezna spintecată în înalt de baiontele reci ale stelelor. Așteptăm, înșiruiți în lanț de trăgători, cu ochii la pândă. Averian e nervos: șuieră ușor o melodie, bătând tactul cu degetele pe patul armei. Privesc cerul: constelații necunoscute licăresc în neant urcând încet către crugul bolții.

– Totul e în ordine, spune Vasili, ieșind ca din pământ în dreapta noastră.

Gherli înjură și coborî țeava în pământ. Are mână iute și nerăbdătoare când e să apese pe trăgaci, însă Vasili nu se teme de o eventuală greșeală. Gherli nu greșește niciodată. Acum zâmbește în beznă și ne îndeamnă să ne ocupăm pozițiile.

– Nu aveți voie să fumați, ne comunică în încheiere.

Părăsim linia ultimelor case în pas vioi. Ochii nu pot străpunge bezna decât pe o depărtare de câțiva metri. Sărim în adăposturile individuale adânci până la înălțimea pieptului.

Îmi cobor arma de pe umăr și o reazem de pereții din pământ tare, uscat. Verific încărcătorul mitralierei fixate pe crăcane, deasupra parapetului. O fantă în formă de „V" îmi îngăduie să fixez linia îndepărtată a pustiului, bântuit de fantome. Salt piedica și las „Bremme"-ul în cumpănire. Frigul mușcă ascuțit din pielea mâinilor și a obrazului. Nu vreau să îmi pun încă mănușile. Trebuie să mă asigur mai întâi că absolut totul este în ordine. Cum ar spune Vasili: domnilor, cea dintâi regulă a supraviețuirii – inamicul să nu te surprindă nepregătit!

Pentru că nu avem voie să folosim lumina lanternelor ascunse în raniță, pipăitul suplinește, chiar și parțial, vederea. Suflu în pumni și controlez cozile netede ale grenadelor ofensive, stivuite într-o nișă din mal. Sunt toate cinci. Scot binoclul cu infraroșii din buzunarul exterior al raniței și îl atâm la gât. Desfac capacele de protecție ale lentilelor, apoi îl îndrept către viitoarea țintă. Întunericul e dens ca o pastă, solemn intinsă pe fața pământului.

– Noroc!

Mâna lui Gherli mă bate protector pe umăr. Înghit în sec și oftez.

– Ești nebun? întreb și mă enervez și mai tare auzindu-mi tremurul vocii. Te-a tâmpit și pe tine mosneagul ăla afurisit?

Stă nemișcat înainte-mi, statuie rigidă a nopții ce pare, în aceste momente, vecină cu veșnicia. Apoi ridică din umeri și se caută în buzunarul de la piept... Scoate pachetul de țigări. Îi arăt binoclul de la gât și fac semn cu arătătorul către dreapta, acolo unde ar trebui să fie adăpostul lui Vasili.

– Ordinul e ordin, spun în șoaptă. Îi fac semn să se așeze. Stăm amândoi pe raniță și, într-adevăr, groapa mi se pare strâmtă. Acum suntem dincolo de pericolul de a fi observați.

Râd. Râde și el. Nu e băiat rău. Dar are rău de singurătate, după cum singur mărturisește. Adică îl mănâncă limba și cu armele s-a săturat să vorbească. Îmi spune că în noaptea anterioară a fost în vizită la Averian. Însă se cam plictisise. Casierul nu-l prea luase în seamă: numărase de câteva ori banii, făcuse pasiențe, cu cărțile moștenite pe vremuri de la Mougli, apoi trăsese pe dreapta, rugându-l să-l trezească când se hotăra să plece.

– Doarme în picioare, animalul! râde admirativ Gherli. Când lasă capul pe mână îl fură somnul, de parcă ar fi într-un pat de puf. Mamă, mormăie frecându-și palmele, ce n-aș da să am și eu un somn de plumb!

Stăm liniștiți la taclale. Povestim pe rând și amintiri sunt gârlă, slavă cerului! Când și când duce mâna la pachetul de țigări, apoi renunță cu părere de rău. Îmi vorbește despre viața pe care a dus-o înainte. Înainte... hmmm! Ce straniu sună cuvântul în liniștea absolută din jur. Deșertul zace în amorțirea nemiloasă a morții. Vorbim cu plăcerea celui care știe că sunetul vocilor umane pe care le aude ar putea fi ultimul dar înainte de... La dracu', mă gândesc numai la moarte!

Tăcerile alunecă între noi, aidoma unor picături de smoală. În cele din urmă, nu mai rezistă tentației și-și aprinde o țigară. Fumul îl suflă drept în sus.

– Nu am priceput niciodată de ce a fost necesară Conflagrația, spune brusc, întrerupându-mă din istorisitul unei aventuri. Cui anume i-a folosit.

Îi răspund, ridicând din umeri, că nu știu. Așa cum nu o vor ști niciodată nici milioanele de oameni uciși în cele câteva zile, de delirul focului nuclear și de veninul bacteriologic. Vasili spunea uneori, când ne așezam la taifas, despre un sistem de revoluții, asemănător unui angrenaj bine pus la punct, care avea rostul realizării salturilor calitative în istorie. Gherli se strâmbă și scuipă printre dinți.

Premiul NEMIRA '92

– Salturi calitative, mormăie cu dispreț absolut. Să le ia dracul! Dacă și blestemăția asta scârboasă, care ne-a întors cu fața la cearceaf, se poate numi revoluție...

Îl aprob și îmi continui povestirea. Când termin, rămânem amândoi tăcuți, privind la șuvița alburie de fum, ce se înalță aproape dreaptă către cer. Mă ridic și arunc o privire prin fantă. La urma-urmei, cu ce suntem noi vinovați? E posibil ca un mecanism rigid să fi scăpat pe undeva de sub control și sistemul bine pus la punct al istoriei s-a dat peste cap. Iar eu, noi, am rămas cu ponoasele.

Orizontul nopții așteaptă în neclintire zorii. Stelele s-au cățărat către adâncurile nevăzute ale bolții, o parte din ele risipindu-se în neștiut. Nu mai e mult și intrăm în ultima treime a lungii așteptări. Fac câteva mișcări pentru dezmorțire și lovesc arma peste țeavă. Tresar și o prind la timp, înainte de a apuca să producă un zgomot infernal de fierărie ciocnită. Gherli roade filtrul țigării, cu privirile pierdute într-aiurea. În cele din urmă, se ridică și el. Mormăie printre dinți un „Să auzim de bine", își trage mănușile în mâini și dispare târâș către stânga. Îi urmăresc mișcările prin binoclu și rămân uimit de precizia cu care se mișcă. Nu face nici cel mai mic zgomot, deși traseul e plin de pietriș, care trebuie că zornăie la cea mai mică atingere.

Mă plictisesc. Somnul îmi dă târcoale, însă fără prea multă convingere.Cafelele lui Marechal sunt mai puternice decât obișnuința organismului. Și apoi dormim toată dimineața și o bună parte din amiază.

Îmi scot o mănușă și verific pentru a nu știu câta oară încărcătorul. Cartușele se înșiruie cuminți pe bandă. Sunt toate treizeci și cinci. Atâtea mi-au mai rămas. Scot unul din capsula pânzei metalizate. Îl duc la nas. Miroase aspru a praf de pușcă și a metal rece. Și, brusc, îmi amintesc de vorbele lui Vasili despre revoluție, spuse cu mult timp în urmă în bistroul lui Marechal. ULTIMA OARĂ SISTEMUL AUTOMAT A DAT GREȘ. Poate că timpul scurs între două declanșări a fost prea scurt, poate condițiile preliminare externe nu s-au realizat în parametrii prevăzuți... Și, în locul revoluției, s-a dezlănțuit INFERNUL.

Tremur zdravăn. Constat că fălcile nu mai răspund comenzilor cerebrale, care comandă cu insistență blocajul, și foarfecă mărunt aerul într-o mișcare, impropriu denumită de Averian – clănțăneală. Mă smucesc într-o parte și în alta, încercând să-mi pun sângele în mișcare. Dobitocii ăștia din orășel cred că deșertul e așa, o ființă vie, care va năvăli într-una din dimineți pe străzile așezării lor, alungându-i din case și împrăștiind zgura groasă a morții peste fire. Îmi vine să râd: un deșert ca o javră, cu o mie de picioare păroase, tropotind pe lângă bistroul lui Marechal. Și, fără nici o legătură, îmi apar în fața ochilor capetele veșnic mirate ale cămilelor, rumegând răbdătoare mâna de ierburi aruncată înainte.

Către apus, stelele s-au adunat într-o turmă dezordonată, clipind îndepărtat și nepăsător spre pământul cufundat în somn. Vântul adie subțire ca un brici. Fermoarul metalic trozнește sec, făcându-mă să tresar. Stelele...

Un sclipăt roșu îmi face semn, chemându-mă în necunoscut. Duc binoclul la ochi și metalul arde carnea în jurul ocularelor. În obiectivul concentrat al lentilelor apare brusc o sferă de foc, ce se mărește cu fiecare clipă. Înghit în sec. Am transpirat instantaneu, așa încât poți să storci apă din cămașă, fără nici un fel de sforțare. Mâna dreaptă coboară către tocul pistolului de semnalizare. Trei stele galbene țâșnesc către înălțimi și își desfac corolele într-o sărbătorească feerie. Parcă am fi la carnaval. Clatin admirativ din cap: al dracului Vasili ăsta!... Din nou a fost primul care a mirosit primejdia.

Câteva secunde mai târziu, telefonul târâie stins în fundul gropii. Vasili îmi comunică sec câteva cifre privitoare la poziția tirului meu în timpul viitoarei confruntări. Îmi recomandă să nu acționez decât la comanda sa.

– Dar ce este? întreb ars de curozitate.

Tace. Mi-l imaginez înălțând neputincios din umeri. În sfârșit, răspunde că de-aia am binoclu, ca să-l folosesc și să pot trage singur concluziile. Îmi ordonă să închid, pentru a putea lua legătura și cu ceilalți. Așez receptorul. Punctele de foc s-au înmulțit, acoperind linia orizontului. Au devenit vizibile cu ochiul liber. Mă încăpățânez să caut răspuns la întrebări cu ajutorul binoclului: sfere de foc...

Tirul se declanșează câteva minute mai târziu. Mitralierele împroașcă pe rând întunericul. De câte ori târâie animalul de ebonită, apăs pe încărcător. Cartușele pătrund pe țeavă, le simt zvâcnirea aproape vie, iar „Bremme"-ul saltă vioi și scuipă șiraguri prelungi de trasoare în direcția inamicului. E ca la spectacol. Plescăi admirativ din limbă, încercând, în joacă, să-mi încrucișez tirul cu Averian. Nici un rezultat vizibil. Vasili ordonă încetarea focului.

Sferele sunt acum la mai puțin de 500 de metri de noi. Au dimensiunea aparentă a monezii de un sol și înaintează relativ repede. Am și uitat de frig în vâltoarea primelor evenimente. Mă îngheață însă la loc ideea că drăciile astea s-ar putea să fie indestructibile.Fără de veste, izbucnește din stânga arma lui Gherli, trăgând rar, ca la țintă. Una din sfere se sfărâmă în bucăți. Fărâmele se refac însă cu repeziciune, devenind la rândul lor sfere mai mici, ce își reiau drumul către noi. Gherli înjură cu voce tare, îl aud ca și cum s-ar afla alături.

Valul de foc a ajuns la trei sute de metri. Trag fără să mai aștept semnalul lui Vasili. Însă o sferă plesnește, apoi alta. Țeava mitralierei devine roșie. Frige chiar și patul de lemn dintre coate. Ajunsă la capăt, banda țăcăne în gol. Împing metalul nefolositor într-o parte. Țeava sfârâie, atingând pământul rece. În burtă am și eu un ghem de foc, care mă face să transpir cu o sudoare înghețată: pentru prima oară, lupta e absolut inegală.

Sferele au ajuns cam la o sută de metri. Din stânga și din dreapta se încrucișează tirurile celorlalți. Sferele se sparg, se refac, continuă să înainteze impasibile. În pauza dintre două serii percep un șuierat sinistru care-mi face pielea găină.

– Pricepi? urlă Vasili în receptorul atârnat de ureche. Plasmă... plasmă în stare superdensă. Acționați singuri!

Las receptorul să alunece în nisip. Adică, scapă cine poate. Iau într-o mână cozile lucioase ale grenadelor și în cealaltă arma portabilă. Clipele trec incredibil de încet, de parcă ar aluneca într-un spațiu vătuit. Arunc o privire spre stânga, în timp ce mă ridic în picioare. Disting silueta lui Averian într-un salt prelung în zig-zag, către înainte. E nebun! Dar țipătul se stinge întinte de a se fi născut. Răsună o suită de explozii succesive și îl zăresc pe Averian, preț de câteva secunde, cât durează flama orbitoare, ghemuit pe poziție gata de salt, în spatele unui schelet de cămilă.

Sferele sar în aer una după alta, transformându-se în țăndări luminoase. Încep să-i înțeleg intenția și știu că dincolo de valul călător de foc Averian văzuse că nu mai există alte pericole. Frânturile aterizează însă în răstimp de fracțiuni de secundă, continuându-și goana sub forma unor sfere de dimensiuni mai mici. Închid ochii și urletul inuman ce urmează mă găsește încordat ca un arc. Țâșnesc, la rându-mi, lateral. Sferele sunt la mai puțin de douăzeci de metri. Având diametrul unui stat de om, răspândesc o temperatură fantastică. Simt cum pielea feței mi se zbârcește, desprinzându-se în fâșii subțiri. Mă așez în genunchi și aștept cu bărbia în piept, într-o încercare zadarnică de a-mi proteja, cât de cât, capul. Greșeala lui Averian a fost...

Arunc grenadele mănunchi și mă proiectez și eu în clipa următoare după ele. Pe un spațiu de zece metri pătrați, deșertul se transformă într-un vulcan de nisip, ce vrea să invadeze cerul. Urc o dată cu el. Coborârea se face incredibil de încet. Un fel de ușurare nesfârșită îmi urcă în membre, pornind dinspre picioare. În sfârșit, ating pământul și rămân nemișcat. Auzul înregistrează încă zgomotul surd al căderii unei mulțimi de corpuri, însă nu reușesc, cu nici un chip, să-mi impun voința blestematului ăsta de corp și să-l pun în mișcare. Ar trebui să zvâcnesc înapoi și să fug... să fug... În față, valul de foc se micșorează treptat, pâlind sub linia orizontului.

Îmi revin într-un târziu din cauza usturimii pielii feței. Nu știu cum arată obrajii, însă trebuie că sunt came vie în aerul încins al dimineții. Soarele arde bolnav, spânzurat într-o parte a bolții, acolo unde, nu cu multe ore în urmă, clipiseră îndepărtate și tragice, stelele unor constelații necunoscute.

Dacă mai pot să dramatizez, înseamnă că situația nu e chiar disperată. Mă inspectez din priviri. Ochii, mici jivine independente, se holbează, nevenindu-le să creadă: de la genunchi în jos nu mai am picioare. Fâșii zdrențuite de costum acoperă două cioturi strâmbe, cenușii, se ce înfig în nisip.

Rădăcini! Cerule, rădăcini!

Ridic involuntar privirile: orășelul, care ar fi trebuit să se afle la nici o sută de metri în spate, nu mai există. Deșertul își mână dunele galbene, puhave, pe fostele străzi, pe deasupra fostelor case... nimic... nimic...

Plasmă superdensă. Ce ciudat! Încerc să mișc așa-zisele picioare. Imposibil! Probabil că o rețea groasă de rădăcini m-a fixat aici pentru o întreagă veșnicie. O veșnicie fără Vasili, fără Averian, fără Gherli...

Capul îmi alunecă în nisip. Firișoarele încinse mi se lipesc pe rănile supurânde ale feței. În soarele clocotitor, metalul armei sclipește întunecat, ca o amenințare. Mă întind către țeavă, dar nu reușesc s-o apuc. Încă vreo șase-șapte centimetri. Încerc din nou și picioarele-rădăcini se încleștează într-o durere nemaiîntâlnită până acum, făcându-mă să urlu. Și totuși acolo e salvarea... Veșnicia...

Premiul NEMIRA '92

Dumnezeu pentru un Microcosmos

THEODORE STURGEON

Aceasta este povestea despre un om care avea prea multă putere şi despre un altul care era prea lacom; nu vă speriaţi, nu o să ne băgăm în politică. Cel cu prea multă putere se numea James Kidder, iar celălalt era bancherul său.

Kidder era un tip tare al naibii. Era savant şi locuia singur pe o insuliţă lângă ţărmul Noii Anglii. Nu era piticul vrăjitor, sau savantul nebun despre care aţi mai citit. Nu urmărea profitul personal şi nici nu era vreun grandoman cu nume rusesc şi lipsit de scrupule. Nu era perfid şi nici subversiv. Se tundea regulat şi îşi tăia unghiile, trăia şi gândea ca un om rezonabil. Avea o faţă de copil, o înclinaţie spre izolare, era scund, grăsuţ şi... strălucitor. Specialitatea lui era biochimia şi toţi i se adresau cu „domnul Kidder". Nu „doctore", sau „profesore". Domnul Kidder, şi atât.

Avusese, totuşi, o viaţă puţin stranie. Nu izbutise niciodată să termine vreun colegiu sau universitate, deoarece le găsea prea lente pentru el şi cu o educaţie cam rigidă. Nu se putea obişnui cu ideea că era posibil ca profesorii săi să cunoască realmente lucrurile pe care i le predau. Acelaşi lucru se putea spune şi despre cărţile pe care le scrisese. Tot timpul punea întrebări fără să îi pese că erau stânjenitoare. Îl considera pe Gregor Mendel un mincinos prost, pe Darwin un filozof amuzant, iar pe Luther Burbank un senzualist. Nu deschidea niciodată gura fără să-şi lase interlocutorii cu gurile căscate. Atunci când vorbea cu cineva care avea unele cunoştinţe, se năpustea peste el, însuşindu-le, şi lăsându-l ameţit. Dacă erai lipsit de cunoştinţe, se mulţumea doar să întrebe: „De unde ştii?" Plăcerea lui cea mai mare era să facă bucăţele un eugenicist fanatic. De aceea, oamenii îl lăsau singur şi nu îl invitau niciodată la ei. Era un tip politicos, dar nu politic.

Agonisise ceva bani cu care închiriase insula şi îşi construise un laborator. V-am mai spus că era biochimist. Cu toate acestea, nu se putea limita numai la domeniul său. Aşa încât, în urma unei expediţii intelectuale, concepu o metodă de cristalizare a vitaminei B1, în cantităţi de ordinul tonelor. Pentru asta obţinu o grămadă de bani. Cumpără insula şi angajă opt sute de oameni să-i lucreze pe un acru şi jumătate de pământ de lângă laborator. Apoi începu să se încurce cu firele de sisal, descoperi cum se puteau contopi, şi ruină întreaga industrie, producând o funie care nu se putea rupe.

Cred că vă mai amintiţi demonstraţia de la Niagara, nu? A întins o funie din asta de la un mal la celălalt, iar la mijloc a suspendat un vagon de zece tone, sprijinit pe nişte lame tăioase din oţel. Cu funia aceasta se remorchează acum vasele, o chestie groasă cât un creion. De aici, Kidder şi-a mai făcut rost de nişte bani de ţigări. Cu ei şi-a cumpărat un ciclotron.

Mai departe, banii nu aveau să mai fie bani. Aveau să fie doar nişte numere uriaşe, pe cecuri. Kidder folosea o mică parte din ei ca să-şi procure alimente şi aparatură, însă după un timp nu a mai făcut-o. Banca lui a trimis un reprezentant, cu hidroavionul, ca să afle dacă Kidder mai trăieşte. Omul a revenit după două zile, zăpăcit şi uluit de câte văzuse acolo. Kidder era viu şi avea cantităţi uriaşe de hrană sintetică, incredibil de gustoasă. Banca i-a scris imediat lui Kidder ca să-i comunice că ar fi fost în interesul lui să-şi patenteze invenţia. Kidder le-a răspuns afirmativ, anexând formulele. Într-un PS, a adăugat că nu-şi dăduse seama că realizările sale interesau pe cineva, altfel le-ar fi trimis de îndată ce erau gata. Aşa răspundea individul care era responsabil pentru cea mai importantă transformare sociologică din a doua jumătate a secolului douăzeci, hrana sintetică. A devenit şi mai bogat; de fapt, banca lui a devenit mai bogată, pentru el nu însemna nimic.

Totuşi, Kidder nu se pornise propriu-zis decât după vreo opt luni după vizita aceea. Pentru un biochimist căruia nu i se zicea nici măcar „doctor" s-a descurcat binişor. Iată o listă parţială a invenţiilor sale:

Un plan realizabil de transformare a aluminiului într-un aliaj mai rezistent decât oţelul, pentru a putea fi utilizat în structuri.

Un fel de gadget pe care l-a denumit pompa de lumină, care funcţiona pe baza principiului că lumina este o formă a materiei şi deci se găseşte sub efectul legilor fizice şi electromagnetice. Etanşaţi o încăpere cu o singură sursă de lumina, trimiteţi din pompă un câmp magnetic vibrator toroidal şi lumina se va aprinde. Apoi, treceţi lumina prin „lentilele" Kidder, un inel care menţine un câmp electric în jurul unei diafragme circulare. În interiorul său se găseşte inima pompei de lumină, un absorbant de lumină cu o eficienţă de nouăzeci şi opt la sută, care, efectiv, înghite lumina treptat, întunecând încet încăperea. Limbajul este uneori pueril, însă ideea generală este exactă.

Grămezi de clorofilă sintetică.

Un propulsor ce atingea o viteză de opt ori mai mare decât cea a sunetului.

O vopsea pe care o aplici peste vopseaua veche, laşi să se usuce şi după aceea o tragi jos ca pe o bucată de pânză. Odată cu ea iese şi vopseaua veche. Aceasta a fost invenţia extrem de apreciată.

Dezintegrarea atomică a izotopiului de uraniu 238, care este de două sute de ori mai bogat decât U-235.

Toate astea deocamdată. Aşa cum am mai spus, pentru un biochimist s-a descurcat binişor.

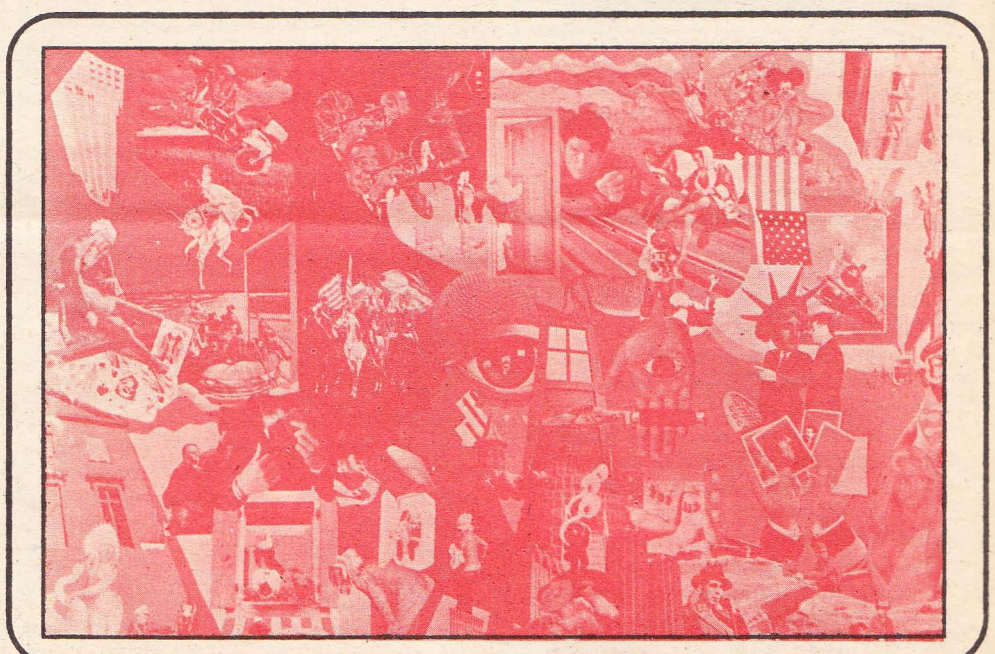

Aparent, Kidder nu cunoştea faptul că deţinea suficientă putere pe insuliţa lui ca să devină stăpânul lumii. Pur şi simplu, mintea lui nu hoinărea în direcţia respectivă. Câtă vreme era lăsat singur, cu experimentele lui, era mulţumit să lase restul lumii în pace. Nu se putea comunica cu el decât printr-un radiofon de construcţie personală aflat într-un seif al băncii sale din Boston. Un singur om putea să-l folosească. Transmiţătorul răspundea numai la vibraţiile corpului lui Connant. Kidder îi pusese în vedere acestuia să nu fie deranjat decât pentru mesaje de o importanţă excepţională. Ideile şi invenţiile pe care Connant le putea scoate de la el erau patentate sub pseudonime cunoscute numai de Connant; lui Kidder nu-i păsa.

Rezultatul a fost, bineînţeles, începutul celei mai uluitoare dezvoltări a omenirii. Naţiunea şi lumea întreagă au profitat. Dar mai mult decât toţi a profitat banca. Îşi băga nasul în oalele altora. Începuse să se extindă. Avea tot mai multe ramificaţii. Nu trecuseră mulţi ani şi, folosind

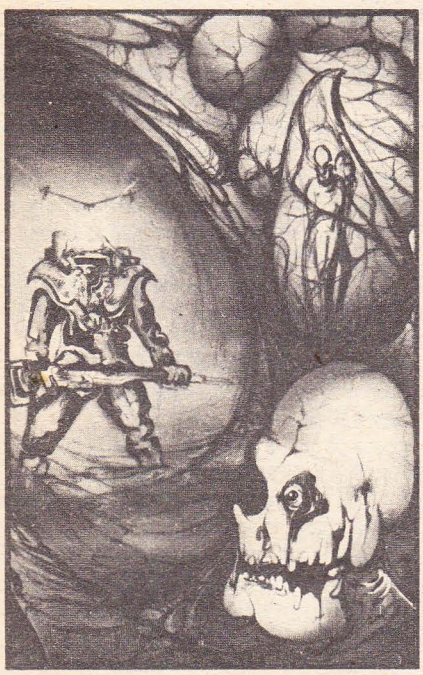

FLORIN CONSTANTIN

multe din ideile lui Kidder, ajunsese să fie aproape tot atât de puternică cât și el.

Aproape.

Stați o clipă să-i dau afară pe tipii ăia din colț care șușotesc de la început că un om ca Kidder este imposibil: că nimeni nu poate să fie atât de grozav în toate științele.

Kidder era un geniu, nimeni nu poate contesta. Însă geniul lui nu era creativ. El era, până în adâncul sufletului, un student. Aplica ceea ce cunoștea, vedea sau învățase. Când a început să lucreze în noul lui laborator, pe insulă, a raționat cam așa:

„Tot ceea ce cunosc este ceea ce am învățat din scrierile și din spusele unor oameni care au studiat scrierile și spusele unor oameni care... și așa mai departe. Câteodată, cineva descoperă ceva nou și el, sau cineva mai deștept, folosește ideea. Dar pentru un singur individ care dă peste ceva realmente nou, un milion de tipi transmit informația respectivă, devenită deja curentă. Aș ști mai multe dacă aș putea sări peste aceste etape. Durează prea mult să aștept accidentele care îmbogățesc cunoștințele oamenilor și ale mele. Dacă aș avea destulă ambiție și șansă pentru a putea călători în viitor, m-aș putea întoarce de acolo cu multe lucruri interesante. Nu am, însă, siguranța călătoriei în timp. Atunci?"

„Există posibilitatea accelerării evoluției intelectuale. Mi se pare însă ineficientă. Ar trebui prea multă muncă pentru educarea minților omenești iar să mi-o aplic mie însumi nu pot."

„Este o dilemă. Nu mă pot iuți, dar nu-i pot accelera nici pe alții. Trebuie să existe o alternativă, un răspuns."

Răspunsul găsit de James Kidder nu era nici de domeniul eugenicilor, nici al pompelor de lumină, nici al botanicii sau fizicii atomice. Pentru un om cu spirit practic i se părea o latură cam metafizică însă o atacă încăpățânat. Zilnic, hoinărea pe insulă, aruncând cu pietre după pescărușii și înjurând. Apoi se închidea în laborator și își clocea gândurile. Într-un târziu, se apucă de lucru.

Lucra în propriul lui domeniu: biochimie, concentrându-se asupra geneticii și metabolismului animal. Învață multe lucruri care nu aveau nici o legătură cu problema din mintea sa și foarte puține din ceea ce avea nevoie. Adăugă însă puținul acela la un alt puțin pe care îl știa sau îl bănuia și, cu timpul, căpătă destui factori cunoscuți cu care putea lucra. Stilul lui era de-a dreptul neortodox. Înmulțea mere cu pere, echilibra ecuații, adăugând log V-I într-o parte și 0° în partea cealaltă. Făcea greșeli însă numai de același fel. Petrecu o mulțime de ore înaintea microscopului, dar până la urmă trebui să-l abandoneze pentru că i se părea că inima îi pulsa sângele pe lamele. Nu făcea nimic prin încercări deoarece considera metoda confuză.

Obținea însă rezultate. A avut un început norocos și a continuat cu norocul atunci când a formulat legea probabilității, reducând-o la niște indici atât de scăzuți încât știa aproape cu certitudine ce experiențe să nu facă. Când semifluidul vâscos și alburiu din sticla de ceas a început să se miște, a știut că este pe calea cea bună. Când a început să-și caute singur hrană, a devenit excitat. Când s-a divizat, și după alte câteva ore s-a divizat iarăși, a triumfat, deoarece crease viață.

Și-a îngrijit copilul minții, a transpirat și a tremurat lângă el, l-a pus în băi de diferite concentrații, le-a inoculat, le-a dozat și le-a pulverizat. Fiecare pas făcut îl învăța ce avea să urmeze. Și, din băile, eprubetele și incubatoarele lui, au ieșit creaturi ca niște amoebe, apoi ciliate, apoi, tot mai rapid, cu pete oculare, chisturi nervoase și în sfârșit victoria cea mare, un blastopod, compus din mai multe celule. Ceva mai încet, obținu un gastropod dar o dată ce îl avu nu i-a fost deloc greu să îl înzestreze cu organe, fiecare cu o funcție specifică.

Au urmat după aceea culturi de moluște și creaturi cu branhii tot mai perfecționate. În ziua când o ființă indescriptibilă s-a cățărat pe marginea bazinului, a mers în celălalt capăt al insulei și s-a îmbătat dezgustat. Mahmur, a revenit în laborator, uitând de somn și de mâncare și a analizat problema.

S-a întors spre celălalt mare triumf al lui: accelerarea metabolismului. A extras și a rafinat factorii stimulatori din alcool, coca, heroină și drogul campion al naturii: cannabis indica. Precum acel savant care, analizând diferiții agenți de coagulare ai sângelui a descoperit că numai acidul oxalic era factorul activ, Kidder a izolat acceleratorii, deceleratorii, stimulanții și soporificele din fiecare substanță ce a schimbat vreodată moralitatea omului și a cauzat un „experiment nobil". În acest timp a descoperit ceva care îi trebuia extrem de mult: un elixir incolor ce făcea din somn o pierdere de timp inutilă și evitabilă. Atunci a început să lucreze non-stop.

A sintetizat artificial substanțele izolate și, cu această ocazie, a abandonat multe componente inutile. A continuat cercetările cu radiații și vibrații. Lucrând în infraroșu, a descoperit că iradiind vasele, pompând aer cu o frecvență supersonică și apoi polarizând, iuțea de douăzeci de ori bătăile inimii la animalele mici. Acestea mâncau de douăzeci de ori mai mult, creșteau de douăzeci de ori mai mult și... mureau de douăzeci de ori mai devreme decât ar fi trebuit.

Kidder a construit o încăpere uriașă, etanșată. Deasupra ei se afla o a doua încăpere, de aceeași lungime și lățime, dar mai puțin înaltă. Aceasta era camera lui de control. Încăperea de dedesubt era împărțită în patru secțiuni izolate, fiecare cu propriile macarale miniaturale și alte mașinării. Existau de asemenea deschideri mascate ce permiteau circulația aerului între cele două încăperi.

Între timp, celălalt laborator produsese un patruped cu sânge cald și o piele ca de șarpe, cu un ciclu de viață uimitor de rapid: o generație la opt zile, durata unei vieți cincisprezece zile. Ca și echidna, erau ovipare și cu glande mamare. Perioada de gestație era de șase ore; tinerii ajungeau în patru zile la maturitate sexuală. Fiecare femelă depunea patru ouă care incubau în trei ore; femelele trăiau doat atât cât să aibă grijă de cel care ieșea din ou. Masculii decedau în general la două-trei ore după procreare. Ființele aveau o capacitate de adaptare deosebită. Erau mici:

opt centimetri lungime și cinci lățime. Labele din față aveau trei degete și, un al patrulea opus și opozabil. Trăiau într-o atmosferă cu un conținut ridicat de amoniac. Kidder crescu patru astfel de ființe și puse câte un grup în fiecare din cele patru secțiuni.

Acum era gata. Prin controlul atmosferei, varia temperatura, oxigenul și umiditatea. Le omora ca pe niște muște cu variațiile excesive, de exemplu cea a bioxidului de carbon, iar supraviețuitorii își transmiteau rezistența fizică la următoarele generații. Periodic, muta ouăle dintr-o secțiune în alta, pentru a varia germenii. În aceste condiții controlate, ființele au început să evolueze rapid.

Acesta era răspunsul la problema lui. Nu putea să iuțească intelectul omenirii suficient pentru a învăța lucrurile după care tânjea incredibila sa minte. Nu se putea accelera pe sine. Așa încât, a creat o nouă rasă, o rasă care se dezvolta și evolua atât de rapid încât avea să depășească civilizația umană; și de la rasa aceea avea el să învețe.

Ființele respective se aflau complet la discreția lui Kidder. Atmosfera pământească i-ar fi otrăvit, așa cum avea grijă să le-o demonstreze la fiecare a patra generație. Nu ar fi făcut nici o încercare să evadeze. Și-ar fi trăit viețile și ar fi progresat, făcând experiențele lor prin încercări, de sute de ori mai rapid decât omul. Și se puteau ghida după om, deoarece Kidder îi dirija în modul acela. În realitate, Omului i-au fost necesari șase mii de ani ca să descopere știința și alte trei sute ca să învețe să o folosească. Ființelor lui Kidder le-au trebuit două sute de zile ca să egaleze realizările minții omenești. De aici, randamentul uluitor al lui Kidder, pe lângă care Tom Edison părea un biet meșteșugar.

Îi denumi Neoterici și îi convinse să muncească pentru el. Kidder era inventiv într-o manieră ideologică: visa lucruri imposibile, demonstrând astfel că nu avea nevoie de ele. De exemplu, apelă la Neoterici pentru a afla cum se construiesc locuințe din materiale poroase. Creă nevoia pentru astfel de locuințe supunând una dintre secțiuni la o furtună de o intensitate extraordinară, care îi culcă la pământ pe locuitori. Imediat, Neotericii au inventat adăposturi antiacvatice din materialul antiacvatic depozitat de el într-un colț al secțiunii. Imediat, Kidder doborî construcțiile subțiri cu un surent de aer rece. Neotericii le ridicară din nou, astfel încât rezistau atât la ploi cât și la vânt. Kidder scăzu brusc temperatura; Neotericii nu se putură adapta la ea și își încălziră adăposturile cu cărbuni. Atunci, Kidder crescu temperatura, prăjindu-i de vii. După câteva dezastre, unul din băieții lor inteligenți reuși să construiască o casă izolantă, folosind trei straturi din material impermeabil, cel din mijloc fiind perforat pentru a crea buzunare de aer.

Utilizând astfel de tactici, Kidder îi forță să își dezvolte o civilizație avansată. Cauză o secetă într-o secțiune și un surplus de lichid în altă secțiune, apoi deschise trecerea dintre ele. Izbucni un război spectaculos și caietele lui Kidder se umplură cu informații asupra tacticilor militare și a armelor. Urmă după aceea vaccinul, împotriva gripei și guturaiului, realizat de Neoterici; motivul

pentru care aceste boli sâcâitoare au dispărut astăzi complet fiind faptul că președintele băncii, Conant, a izbutit să afle de acest leac miraculos. Într-o după amiază de iarnă vorbise cu Kidder prin intermediul radiofonului cu o voce atât de răgușită din cauza laringitei, încât Kidder îi trimisese un flacon de vaccin, recomandându-i să nu mai telefoneze niciodată în starea aceea. Conant a obținut rețeta vaccinului iar veniturile lui Kidder și ale băncii au crescut din nou.

La început, Kidder îi aproviziona pe Neotericii cu materialele de care credea că au nevoie dar când își dezvoltară o inteligență suficientă pentru a le fabrica singuri, dădu fiecărei secțiuni un stoc de materii prime. Obținerea aliajului de aluminiu ultrarezistent se făcu atunci, când construi într-una din secțiuni un piston uriaș dintr-un perete în altul, care cobora cu câte zece centimetri pe zi, strivind tot ce întâlnea în cale. Neotericii au folosit tot ce aveau la îndemână pentru a opri moartea inevitabilă care îi amenința. Kidder nu le lăsase însă decât oxid de aluminiu și alte câteva elemente, plus energie electrică. La început, contruiseră zeci de stâlpi din aluminiu, iar când aceștia se rupseră încercară să pună și mai mulți. Când și acești stâlpi se rupseră, îi înlocuiră cu alții mai puternici și, când în sfârșit, pistonul nu a putut să mai coboare, Kidder a scos unul dintre stâlpi și l-a analizat. Era un aluminiu aliat, mai rezistent decât oțelul cu molibden.

Experiența l-a învățat pe Kidder să facă unele schimbări, pentru a-și spori puterea asupra Neotericilor până când aceștia nu deveneau prea inteligenți. Existau unele lucruri, privind folosirea energiei atomice, care îl interesau; nu dorea însă să își înzestreze micuții oameni de știință cu astfel de lucruri fără a fi convinși de faptul că trebuiau să o utilizeze numai conform convenției Hoyle. De aceea institui teroarea. Cea mai mică abatere de la calea pe care el o considera corectă, într-o problemă sau alta, ducea la moartea imediată a jumătate din trib. De pildă, dacă încerca să construiască o stație de putere Diesel fără volant iar un Neoteric utiliza vreun material în alte scopuri, jumătate dintre ei mureau imediat. Bineînțeles, Neotericii aveau o limbă scrisă: era cea a lui Kidder. Teletipul aflat în câte un colț din fiecare secțiune era privit ca un altar. Directivele ce soseau prin intermediul lui erau ascultate cu sfințenie, altfel... După această inovație, munca lui Kidder se ușură. Nu mai era nevoie de penalizări sau de condiții impuse artificial. Orice ar fi dorit era realizat. Oricât de grele i-ar fi fost ordinele, trei sau patru generații de Neotericii găseau o cale de rezolvare.

Următorul fragment a fost descoperit de un aparat de filmat al lui Kidder. Fragmentul făcea parte dintr-un mesaj care circula printre Neotericii.

„Aceste decrete vor fi respectate de fiecare Neoteric sub amenințarea cu moartea, care va fi adusă la îndeplinire de către trib împotriva individului, în scopul protejării tribului.

„Prioritatea de interese precum și efortul individual și tribal vor fi orientate către comenzile primite de la mașină.

„Orice folosire greșită a materialelor și energiei, sau utilizarea în alte scopuri decât pentru îndeplinirea comenzilor mașinii, cu excepția cazurilor când nu apar comenzi, va fi pedepsită cu moartea.

„Orice informație privind problema la ordinea zilei, sau idei și experiențe ce pot duce la rezolvarea ei sunt proprietatea tribului.

„Orice individ care refuză să se alăture efortului general sau care se face vinovat de nefolosirea întregilor sale capacități va fi pedepsit cu moartea."

Acestea sunt rezultatele dominării complete. Decretele l-au impresionat teribil pe Kidder, cu atât mai mult cu cât erau absolut spontane. Reprezentau crezul Neotericilor, dezvoltat de ei spre binele lor.

În felul acesta, în sfârșit, s-a împlinit visul lui Kidder. Ghemuit în camera superioară, alergând de la un telescop la altul, rulând cu încetinitorul filmele din aparatele sale, el era posesorul unei surse dinamice de informații. În clădirea cea uriașă, cu cele patru secțiuni de câte o jumătate de acru, exista o lume nouă, căreia el îi era Dumnezeu.

@@@

Mintea lui Conant era asemănătoare cu cea a lui Kidder, în sensul că apropierea de orice problemă se făcea pe calea cea mai scurtă, indiferent dacă această cale se situa pe linia maximei sau minimei împotriviri. Drumul său către președenția băncii era o suită de mișcări nemiloase a căror unică justificare o constituia faptul că îi aduseseră ceea ce dorise. Precum un general experimentat, nu ar fi copleșit un adversar numai prin număr, sau forță, ci l-ar fi înconjurat cu abilitate. Naivii erau creaturi care nu meritau nici o considerație.

De exemplu, atunci când luă de la un oarecare Grady o proprietate de o mie de acri, nu se opri aici. Grady era proprietarul unui aeroport, moștenindu-l pe tatăl lui. Conant exercită tot felul de presiuni asupra sa, dar îl găsi de neclintit. În cele din urmă, o convingere judicioasă îi determină pe edilii orașului să construiască un canal de colaborare drept în mijlocul câmpului de aterizare, stricând afacerea lu Grady. Știind că asta i-ar fi dat lui Grady, care era un om bogat, motiv de răzbunare, Conant a cumpărat banca acestuia cu o dată și jumătate valoarea ei, apoi a făcut-o să dea faliment. Grady a pierdut orice bănuț pe care îl avusese și și-a sfârșit viața într-un azil. Conant era foarte mândru de tactica lui.

Ca mulți alții care trăseseră Mamona de coadă, Conant nu știa când să se oprească. Vasta lui organizație îi aducea mai mulți bani și putere decât oricare alt concern din istorie, dar tot nu era satisfăcut. Conant și banii erau precum Kidder și cunoașterea. Întreprinderile și asociațiile lui Conant erau pentru el ceea ce erau Neotericii pentru Kidder. Fiecare își construia o lume aparte; fiecare o folosea pentru a o conduce și a profita. Cu excepția Neotericilor lui, Kidder nu deranja pe nimeni. Nici Conant nu era pe de-a întregul ticălos. Era un bărbat viclean, care descoperise de multă vreme știința de a te face plăcut oamenilor. Nici un om nu poate să stăpânească o perioadă mai lungă de timp fără să placă celor peste care stăpânește. Tehnica aceasta este greu de dobândit, însă dacă o posezi ești pe jumătate fericit.

Una dintre marile temeri ale lui Conant era că, într-o bună zi, Kidder ar fi putut deveni interesat de evenimentele din lume. Dumnezeule, ce putere potențială deținea! O chestiune mică, așa cum ar fi influențarea unor alegeri, nu ar fi însemnat pentru el un efort mai mare decât acela de a se întoarce de pe o parte pe cealaltă, în somn. Nu putea însă face altceva decât să-l cheme pe Kidder, periodic, și să vadă dacă acesta avea nevoie de ceva pentru a rămâne ocupat. Kidder aprecia lucrul acesta. Câteodată, Conant îi sugera lui Kidder anumite probleme care îl intrigau și îl făceau să se retragă câteva săptămâni în sihăstrie. Pompa de lumină era unul din rezultatele imaginației lui Conant, care pariase că Kidder nu o va putea realiza. Rezultatul fusese altul.

Într-o după amiază, Kidder auzi semnalul radiofonului. Înjurând încetișor, opri filmul pe care îl urmărea și merse în vechiul laborator. Deschise radiofonul:

– Ce s-a întâmplat?

– Bună, răspunse Conant. Ești ocupat?

– Nu tocmai, făcut Kidder.

Era încântat de imaginile filmate, arătând munca unor Neotericii talentați care sintetizau cauciucul din sulf pur. Ar fi vrut să-i spună lui Conant despre asta, dar nu se știe cum, nu îi mai pomenise până atunci de Neotericii, așa încât o lăsă moartă.

–Îîî... Kidder, începu Conant. Eram ieri pe la club și flecăream cu niște băieți. Mi-a venit o idee care te-ar putea interesa.

– Ce anume?

– Știi centralele de energie din țară, nu? Treizeci la sută atomice, restul hidrocentrale, Diesel și cu aburi.

– Habar n-aveam, răspunse Kidder, inocent în privința evenimentelor externe.

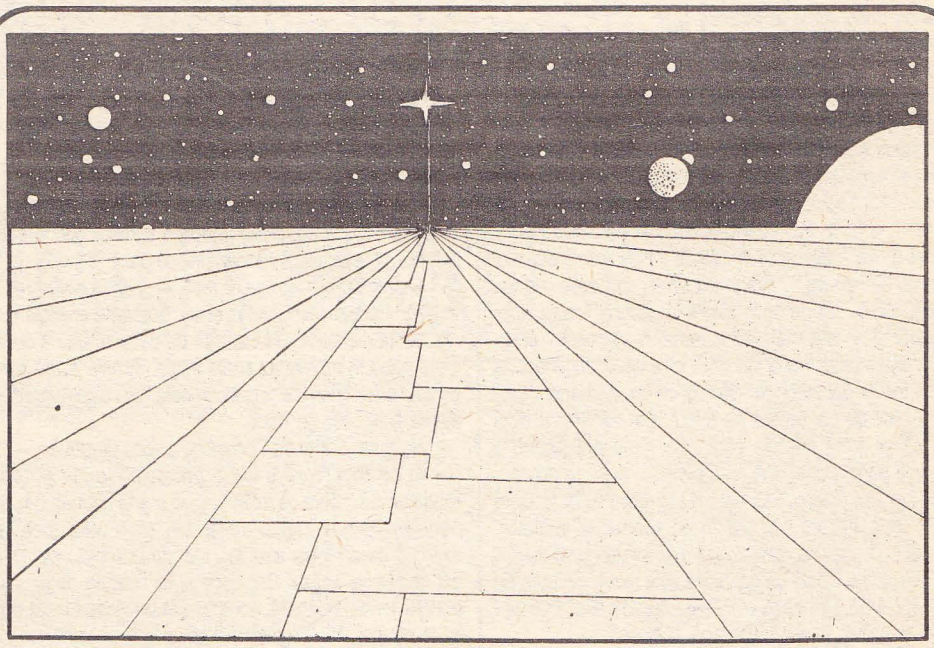

Coman Marian- Pas spre infinit

– Ei bine, discutam despre şansele unei noi surse de energie. Unul dintre noi zicea că n-are nici un rost să discutăm, câtă vreme nu există altă energie. Un altul spunea că nu poate denumi această energie dar că o poate descrie: ar trebui să aibă toate calităţile surselor de energie existente, plus încă câteva. De exemplu, să fie mai ieftină, sau mai eficientă. De asemenea, mai uşor de transportat de la locul de producere la consumator. Înţelegi? Oricare din aceşti factori o poate face competitivă. Ce aş dori eu să văd este o sursă de energie cu toţi aceşti factori. Ce zici?

– Nu-i imposibil.

– Oare?

– O să încerc.

– Ţine-mă la curent.

Transmiţătorul lui Conant păcăni şi se întrerupse. Întrerupătorul era însă fals, dar Conant nu ştia lucrul acesta. Kidder construise radiofonul astfel încât să se închidă numai atunci când Conant pleca de lângă el. După păcănit, Kidder îl auzi pe bancher murmurând:

– Dacă o face, sunt şef. Iar dacă nu, cel puţin nebunul o să fie ocupat pe insu...

Kidder privi radiofonul cu sprâncenele ridicate. Era evident: Conant avea ceva în mânecă, însă asta nu îl alarmă. Cine ar fi dorit să îl deranjeze? El nu supăra pe nimeni. Se întoarse la clădirea Neotericilor, rumegând ideea unei noi energii.

După unsprezece zile, Kidder îl chemă pe Conant, dându-i instrucţiuni asupra felului în care îşi adaptează receptorul pentru a-i permite lui Kidder să transmită texte şi date. De îndată ce lucrul acesta se realiză, biochimistul îşi dădu drumul la gură:

– Conant, pomeneai de o sursă nouă de energie, mai ieftină, mai eficientă şi mai uşor de transmis. S-ar putea să te intereseze micul generator pe care l-am construit.

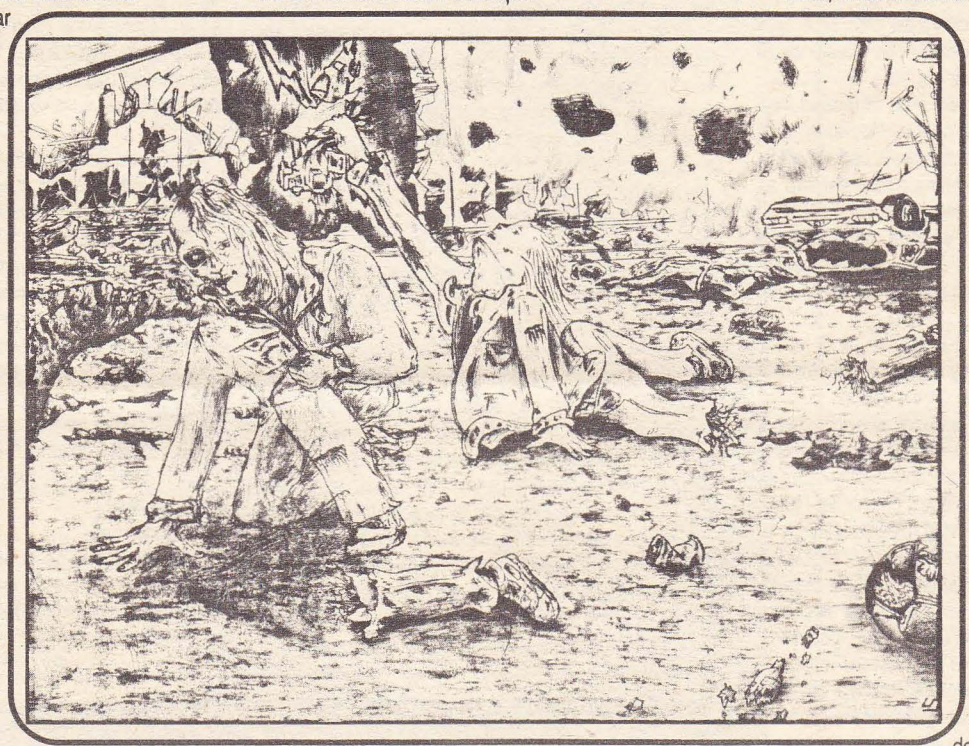

E energie, Conant! O energie incredibilă! Prin radio. O undă micuţă şi superbă. Fii atent la schema asta. Kidder transmise schiţa prin intermediul telexului. Aceasta e schema legăturilor unui receptor de energie. Acum, ascultă-mă! Fascicolul de undă e atât de fin şi atât de precis direcţionat încât într-o transmisie pe o distanţă de trei mii de kilometri nu se va pierde a treia miime din unul la sută din energie. Sistemul energetic este închis. Adică, fiecare flux de unde trimite un semnal înapoi, spre emiţător şi acesta măreşte automat randamentul energetic. Bineînţeles, nu la infinit. Şi încă ceva. Jucăria asta poate trimite opt fascicole diferite, cu un randament total de opt mii de cai putere pe minut. Din fiecare fascicol poţi să iei atâta energie câtă este necesară pentru a întoarce pagina unei cărţi, sau pentru a pune în mişcare un avion stratosferic. Stai aşa, n-am terminat încă. Cum ţi-am spus, fiecare flux trimite un semnal la emiţător. Acesta nu numai că controlează intensitatea fascicolului, dar şi direcţia. Odată ce contactul este făcut, legătura nu se mai pierde. Urmează emiţătorul pretutindeni. Poţi să-l foloseşti pe sol, în aer sau în apă. Îţi place?

Conant, care era bancher şi nu om de ştiinţă, îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi răspunse:

– Ştiu că n-ai greşit niciodată, Kidder. Dar, cam cât costă?

– Mult, făcu Kidder prompt. Tot atât cât şi o uzină atomică. Numai că nu o să existe linii de înaltă tensiune, fire, conducte, nimic. Receptorii sunt cu puţin mai complicaţi decât un aparat de radio. Emiţătorul... cu el o să fie treabă, nu glumă.

– Nu ţi-a luat prea mult, remarcă Conant.

– Nu, încuviinţă Kidder, nu-i aşa? Era opera vieţii a aproape o mie două sute de savanţi inteligenţi, însă Kidder nu dorea să intre în amănunte. Desigur, continuă el, eu nu am decât un model.

– Un model? se crispă glasul lui Conant. Şi cât dezvoltă?

– Peste şaizeci de mii de cai putere, răspunse Kidder vesel.

– Dumnezeule! O maşină mare... un emiţător ar fi suficient ca să... Posibilităţile invenţiei îl şocau pe Conant. Ce combustibil foloseşte?

– Niciunul. Nu o să încep acum să-ţi explic. E o sursă de energie de o putere inimaginabilă. E uriaşă. Atât de uriaşă încât nu poate fi folosită în scopuri greşite.

– Ce? izbucni Conant. Ce vrei să spui?

Kidder înălţă din sprâncene. Într-adevăr, Conant avea ceva de ascuns. La acest al doilea semnal, Kidder, cel mai puţin suspicios dintre oameni, se puse în gardă.

– Exact ce-am spus, replică el. Nu te strădui să înţelegi! Cu greu am înţeles şi eu. Sursa de energie e o rezultantă monstruoasă cauzată de dezechilibrul a două forţe, până în momentul acela egale. Forţele astea sunt de tipul celor cosmice. Ele fac stelele, sau dezintegrează atomii. Nu-i ceva de joacă.

– Nu prea..., începu Conant cu o voce derutată.

– O să încerc să-ţi fac o paralelă, spuse Kidder răbdător. Să zicem că iei în fiecare mână câte un băţ, le potriveşti cap la cap şi apeşi. Cât timp presiunea se exercită de-a lungul axei lor, ele stau drepte indiferent cât de tare ai apăsa. Dar dacă apăs uşor cu degetul în punctul lor de îmbinare, vor sări atât de violent încât poţi să te răneşti. Acelaşi principiu stă şi la baza emiţătorului meu. Ajunge o cantitate infinitezimală de energie ca să declanşeze forţele acelea. Destul de uşor, mai ales când ştii cum să o faci. Întrebarea e dacă poţi, sau nu, să controlezi rezultanta. Eu pot.

– Înţeleg, făcu Conant. Dumnezeu să ajute compania. Nu intenţionez să... Kidder, vreau un emiţător adevărat.

– Eşti ambiţios, nu? chicoti Kidder. Ştii doar că n-am material aici, Conant. Şi nu te poţi aştepta de la mine să contruiesc de unul singur patru sau cinci mii de tone de aparatură.

– În patruzeci şi opt de ore o să ai cinci sute de ingineri şi muncitori.

– Nu aşa. De ce vrei să mă deranjezi? Sunt destul de mulţumit aici, Conant, şi unul dintre motive este că n-am pe nimeni pe cap.

– Lasă, Kidder... nu vorbi aşa... o să-ţi plătesc.

– N-ai atâţia bani, rosti scurt Kidder, întrerupând brusc convorbirea.

Conant era furios. Strigă de câteva ori în microfon, apoi începu să apese pe butonul de apel. Pe insulă, Kidder ieşi din laborator şi merse în camera de proiecţie. Îi părea rău că îi transmisese lui Conant schema receptorului. Ar fi fost interesant de utilat o maşină sau un avion cu emiţătorul fabricat de Neoterici. Dar dacă Conant avea asemenea gânduri... oricum receptorul era inutil fără emiţător. Orice inginer i-ar fi putut înţelege schema, dar nu şi undele care îl activau. Şi nici Conant.

Din păcate, nu îl cunoştea suficient pe Conant.

@@@

Zilele lui Kidder erau dedicate în întregime învăţatului. Nu dormea niciodată şi nici Neotericii nu dormeau. Mânca cu regularitate din cinci în cinci ore iar la fiecare douăsprezece ore făcea o jumătate de ceas de gimnastică. Dacă ar fi dorit să ştie ziua în care se afla, sau chiar anul, ştia că îl putea întreba pe Conant. Nu-i păsa însă. Când nu viziona filmele, se gândea la probleme noi pentru Neoterici. Ideile sale mergeau acum către apărare. Gândul acesta i se ivise în cursul discuţiei cu Conant; ideea devenise acum primară, motivaţia ei nu îl interesa. Neotericii lucrau la un câmp oscilant de natură cvasi-electrică. Kidder nu vedea o valoare practică a invenţiei: un zid invizibil ce ar fi omorât orice fiinţă vie care îl atingea. Totuşi ideea era interesantă.

Se ridicase de la telescopul prin care îşi urmărea creaţiile lucrând. Era nespus de fericit acolo, în camera de control. Detesta să o părăsească, pentru a merge să mănânce în vechiul laborator. Avea senzaţia că îi zicea la revederea de câte ori ieşea pe uşă şi că o saluta bucuros atunci când revenea. Amuzat, părăsise încăperea.

La câţiva kilometri de insulă, spre coastă, se zărea o pată neagră. Kidder se opri şi o privi nemulţumit. De fiecare parte a bărcii se vedeau dâre albe de spumă: barca venea spre el. Pufni, gândindu-se la ziua când un

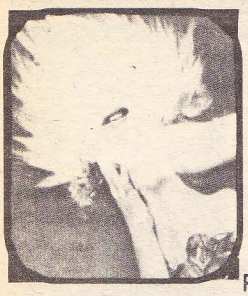

iaht plin de idioţi ancorase pe insulă, deranjându-i prea multe zile echilibrul nervos. Dumnezeule, cum mai ura gloata!

Pe când intra în laboratorul cel vechi, gândul cel neplăcut îi mai aduse alte două gânduri, pe jumătate conştiente. Primul era că ar fi fost mai bine să îşi înconjure clădirile cu un câmp de forţă, punând avertismente pentru nepoftiţi. Al doilea gând era în legătură cu Conant şi cu vaga nelinişte pe care acesta i-o transmisese prin radiofon în acele ultime săptămâni. Sugestia lui, făcută cu două zile în urmă, aceea de a construi o uzină energetică pe insulă, ce idee oribilă!

@@@

Conant se ridică de pe o banchetă, când Kidder intră în laborator.Pentru un moment, se priviră în tăcere. Kidder nu îl văzuse de ani de zile pe preşedintele băncii. Prezenţa altui om îi zbârlea fiecare fir de păr de pe el.

– Bună, rosti Conant inspirat. Arăţi grozav.

Kidder pufni. Conant se aşeză la loc şi continuă:

– Pentru a-ţi economisi efortul unor întrebări, domnule Kidder, am sosit acum două ore cu o barcă. Un mod nu prea plăcut de călătorie. Am vrut să-ţi fac o surpriză, aşa că pe ultimii trei kilometri oamenii mei au închis motorul şi au vâslit. Nu prea eşti în siguranţă aici, aşa-i? Oricine ar fi putut face ca mine.

– Cine ar fi dorit? se răsti Kidder.

Glasul lui Conant îl irita cumplit. Vorbea prea tare pentru o încăpere atât de mică, sau cel puţin aşa i se părea. Înălţă din umeri şi începu să-şi pregătească o gustare.

– Ei bine, reluă bancherul, eu am dorit. Scoase o tabacheră. Te deranjează dacă fumez?

– Da, răspunse Kidder tăios.

Conant râse încetişor dar lăsă ţigara.

– Aş fi dorit să te conving să construiesc uzina aceea pe insulă.

– Radiofonul nu merge?

– Ba da. Însă acum, când sunt aici, nu mai poţi întrerupe convorbirea. Ei... ce zici?

– Nu mi-am schimbat părerea.

– Ar trebui, Kidder, ar trebui! Gândeşte-te... gândeşte-te la binele pe care l-ar aduce maselor de oameni care plătesc sume exorbitante...

– Urăsc masele! Dar de ce trebuie construită aici?

– Ah, asta era. E o poziţie ideală. Insula e proprietatea ta: munca ar putea începe fără nici un fel de comentariu. Fiind construită în secret, uzina ar apărea ca o bombă pe piaţă. Insula poate fi făcută inaccesibilă.

– Nu vreau să fiu deranjat!

– N-o să te deranjăm. O să construim în capătul nordic al insulei, la vreo doi kilometri de tine şi de munca ta. Ah, apropo, unde e schiţa emiţătorului de energie?

Kidder, cu gura plină de mâncare sintetică, arătă cu mâna spre o masă micuţă pe care se afla modelul, o maşinărie cu puţin mai înaltă de un metru, construită din părţi de plastic, oţel şi bobine micuţe.

Conant se ridică şi merse să o privească.

– Şi chiar merge, nu? Suspină adânc şi urmă: Kidder, detest să fac asta, dar doresc al naibii să construiesc uzina. Carson! Robbins.

Din colţurile laboratorului apărură doi indivizi cu cefe de tauri. Unul dintre ei legăna nepăsător un revolver în mână. Kidder privi inexpresiv spre ei.

– Domnii aceştia îmi vor urma ordinele, Kidder. O echipă formată din ingineri şi alţii va acosta peste o jumătate de oră. Vor pleca imediat spre nordul insulei pentru a construi uzina. Băieţii ăştia au aceleaşi gânduri ca şi mine în ceea ce te priveşte. Să începem fără acordul tău? Mie îmi este indiferent dacă să te las sau nu în viaţă, ca să-ţi continui munca. Inginerii mei pot reproduce modelul.

Kidder nu răspunse nimic. Se oprise din mestecat când îi văzuse pe pistolari şi abia acum îşi aminti să înghită. Se aşeză fără să rostească nici un cuvânt.

Conant întrerupse tăcerea.

– Robbins, poţi să duci macheta aia? Individul lăsă pistolul, ridică încet modelul şi încuviinţă din cap. Du-l pe

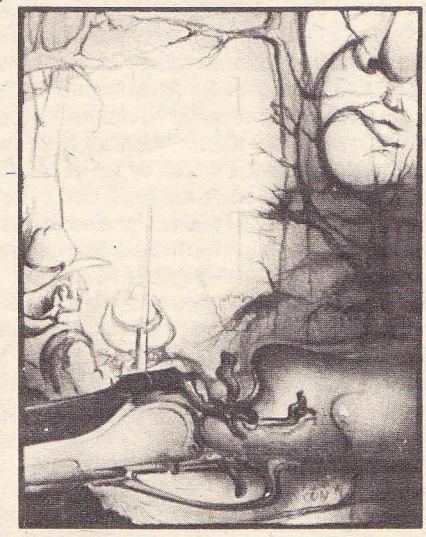

FLORIN CONSTANTIN

plajă şi rămâi acolo până vine cealaltă barcă. Spune-i domnului Johansen, inginerul, că acesta e modelul după care o să lucreze.

Robbins ieşi şi Conant se întoarse spre Kidder.

– Cred că eşti încăpăţânat, dar nu-ţi port pică. Ştiu ce simţi. O să te lăsăm în pace, ai cuvântul meu. Am pornit însă într-o afacere şi un lucru neînsemnat cum este viaţa ta nu o să-mi stea în cale.

– Ieşi afară! izbucni Kidder. Pe tâmple i se zbăteau două vene.

– În regulă. La revedere, domnule Kidder. Ah, apropo, eşti un diavol inteligent. Îmi dau seama că poţi arunca în aer insula. În locul tău n-aş face-o. Doresc să-ţi dau ceea ce râvneşti: singurătate. Aş dori acelaşi lucru din partea ta. Dacă în timp ce mă aflu aici, mi se întâmplă ceva, insula va fi bombardată de un om de-al meu. Este adevărat că s-ar putea să nu reuşească. În acest caz, guvernul Statelor Unite va da o mână de ajutor. Nu ţi-ar place aşa ceva, nu? E totuşi prea multă luptă pentru un singur om. Acelaşi lucru se va întâmpla dacă uzina va fi sabotată în răstimpul în care nu mă aflu aici. Ai putea fi ucis. Sau ai fi deranjat tot mereu. Mulţumesc pentru... ăă... colaborare.

Bancherul zâmbi şi ieşi urmat de paznicul său.

Kidder rămase locului un timp îndelungat. Apoi, scuturâ din cap şi îşi lăsă fruntea în palmă. Era extrem de speriat; nu atât din cauză că se găsea în pericol, ci pentru că singurătatea lui, munca lui, lumea lui, erau ameninţate. Era rănit şi tulburat. Nu era un om de afaceri. Nu se descurca în relaţiile cu alţi oameni. Toată viaţa fugise de oameni şi de ceea ce însemnau ei pentru el. Când cineva se apropia de el, se simţea ca un copil speriat.

După o vreme, se întrebă ce avea să se întâmple când se va deschide uzina. Bineînţeles, guvernul avea să fie interesat. Doar dacă... până atunci... guvernul nu avea să se confunde cu Conant. Uzina era o sursă inimaginabilă de energie, şi nu o energie de felul celei care pune în mişcare roţile. Se ridică şi merse acolo unde era lumea care însemna pentru el un cămin, o lume unde era înţeles şi unde putea fi ajutat. Înapoi în clădirea Neotericilor, la munca sa, scăpa de lumea oamenilor.

@@@

Peste o săptămână, Kidder îl chemă pe Conant, spre surprinderea bancherului. Acesta stătuse două zile pe insulă şi plecase o dată cu sosirea unui transport de material şi muncitori. Ţinea prin radio un contact strâns cu Johansen, inginerul şef. Pentru Johansen şi pentru toţi ceilalţi de pe insulă era o muncă oarbă. Numai resursele infinite ale băncii putuseră angaja astfel de oameni.

Prima reacţie a lui Johansen când văzuse modelul fusese de extaz. Dorea să povestească şi prietenilor săi despre această minune, dar singurul aparat de radio disponibil se afla încuiat în biroul lui Conant, iar gorilele acestuia, câte una la fiecare doi lucrători, primiseră ordine precise să distrugă orice alt aparat de radio existent. În momentul acela îşi dădu seama că era prizonier pe insulă. Mânia lui imediată se mai domoli când reflectă la faptul că a fi prizonier cu cincizeci de mii de dolari pe săptămână nu era prea rău. Doi dintre lucrători şi un inginer gândeau altfel şi dispărură la câteva zile după sosire. Dispărură într-o noapte, în aceeaşi noapte când pe plajă se trăseseră cinci focuri de armă. Nimeni însă nu întrebă nimic şi alte necazuri nu mai se iviră.

Conant îşi ascunse surpriza când îl auzi pe Kidder şi răspunse jovial ca întotdeauna.

– Ei, care e treaba? Te pot ajuta cu ceva?

– Da, răspunse Kidder. Vocea îi era scăzută şi lipsită de orice intonaţie. Vreau să-i avertizezi pe oamenii tăi să nu depăşească linia cea albă trasată la cinci sute de metri în nordul clădirilor mele, de-a lungul insulei.

– Să-i avertizez? Dar bine, dragul meu, au primit dispoziţii precise să nu te deranjeze.

– Tu le-ai ordonat? Foarte bine. Acum avertizează-i. În jurul laboratoarelor mele există un câmp electric ce ucide orice fiinţă care încearcă să-l traverseze. Nu vreau să am conştiinţa încărcată. O să-i informezi pe lucrători?

– Oh, Kidder! începu bancherul. Nu era nevoie. Nu o să te stânjenească nimeni. De ce...

Constată însă că vorbea într-un microfon mort. Nu mai reveni şi îl chemă pe Johansen, anunţându-l despre ce era vorba. Lui Johansen nu îi prea plăcu, dar aprobă difuzarea avertismentului. Lui Conant îi plăcea omul acela. Pentru un moment îi păru chiar rău că Johansen nu avea să mai revină viu pe coastă.

Kidder, însă, începea să devină o problemă. Atâta timp cât armele sale erau strict defensive, nu era periculos. Trebuia totuşi să aibă grijă de el după ce uzina intra în funcţiune. Conant nu îşi putea permite să aibă genii în jurul său, câtă vreme aceştia nu erau pe de-a întregul de partea lui. Emiţătorul de energie şi planurile ambiţioase ale lui Conant se aflau în siguranţă dacă Kidder era omul lui. Kidder ştia că ar fi avut o situaţie mai bună lucrând pentru Conant decât pentru o echipă de cercetători guvernamentali.

@@@

După ce construcţia uzinei începu în nordul insulei, Kidder îşi părăsi împrejmuirea o singură dată, iar pentru asta făcu uz de toată diplomaţia lui. Cunoscând sursa de energie a uzinei şi ştiind ce s-ar fi putut întâmpla în cazul unei utilizări greşite, solicită permisiunea lui Conant de a inspecta emiţătorul cel uriaş atunci când acesta era gata. Asigurându-şi viaţa prin refuzul de a-i raporta lui Conant până în momentul când avea să se înapoieze nevătămat în laborator, deconectă câmpul şi porni spre nordul

insulei.

Zări o priveliște uluitoare. Modelul de un metru înălțime fusese multiplicat de aproape o sută de ori. În interiorul unui turn masiv de o sută de metri se afla un spațiu împânzit cu același păienjeniș ametitor de bobine și tuburi pe care Neotericii îl construiseră cu delicatețe în mașina lor. În vârf se găsea un glob de aliaj auriu, strălucitor: antena de transmisie. Din ea puteau pleca mii de fascicule subțiri de energie, de intensități diferite, corespunzând la mii de receptoare așezate oriunde și la orice distanță. Kidder află că receptoarele fuseseră construite deja, însă Johansen știa prea puține în privința aceasta și destăinuia și mai puține. Kidder verifică fiecare detaliu al structurii și, când termină, scuturâ admirativ mâna lui Johansen.

– Nu am dorit lucrul acesta aici, rosti el cu timiditate, și nici acum nu-l doresc. Dar pot afirma că a fost o plăcere să-l văd realizat în felul ăsta.

– E o plăcere să-l întâlnești pe inventatorul lui.

– Nu l-am inventat eu, roși Kidder. Poate că, într-o bună zi, am să vă arăt cine a făcut-o. Eu... în sfârșit, la revedere.

Se întoarse înainte de a mai scăpa ceva și plecă.

– Să-l...? se auzi un glas lângă Johansen. Unul dintre

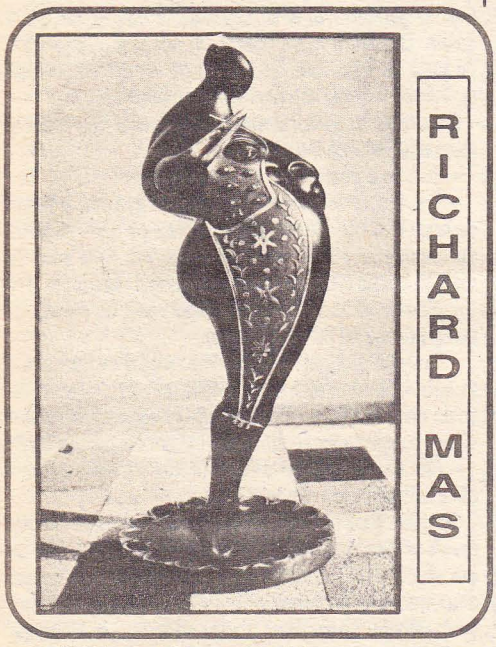

RICHARD MAS

oamenii lui Conant își scoase pistolul.

Johensen îi coborî brațul.

– Nul clătină el din cap. Deci ăsta este misteriosul din celălalt capăt al insulei. Să fiu al naibii dacă nu-i un tip clasa întâi!

@@@

Construit pe ruinele lui Denver, distrus în bătălia de la Rockies din războiul vestic, se află cel mai frumos oraș din lume: capitala națiunii noastre. New Washington. Într-o cameră rotundă, din centrul Casei albe, se găseau președintele, trei militari și un civil. Sub biroul președintelui, un dictafon înregistra fiecare cuvânt. La peste trei mii de kilometri depărtare, Conant, aflat înaintea unui receptor radio, primea semnalele unui transmițător minuscul, aflat în buzunarul civilului.

– Domnule Președinte, vorbi unul dintre ofițeri, afirmațiile „imposibile" ale acestui domn, referitoare la produsul său, sunt absolut exacte. Ne-a demonstrat în mod satisfăcător fiecare chestiune.

Președintele îl privi pe civil, apoi pe ofițer.

– Nu am timp să aștept raportul oficial, spuse el. Povestește, ce s-a întâmplat?

Un alt militar își șterse fruntea cu o batistă kaki.

– Nu vă pot cere să ne credeți, domnule Președinte, dar este absolut adevărat. Domnul Wright, aici de față, are în valiza lui trei sau patru duzini de mici... îîî... bombe.

– Nu sunt bombe, interveni Wright.

– În regulă. Nu sunt bombe. Domnul Wright a zdrobit două dintre ele pe o nicovală, cu ciocanul. Nu s-a întâmplat nimic. A plasat două într-un cuptor de furnal. Au ars și s-au topit. Am pus una într-un obuz de tun și apoi am percutat obuzul. Nici un rezultat.

Făcu o pauză și privi spre al treilea ofițer care continuă:

– Atunci ne-a trezit realmente interesul. Am zburat până la unul din poligoanele aviației, am lăsat acolo unul dintre aceste obiecte și ne-am ridicat la zece mii de metri. De acolo, cu un detonator nu mai mare decât pumnul, domnul Wright a aruncat totul în aer. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Patruzeci de acri de pământ au fost zvârliți în sus. Șocul a fost teribil, cred că l-ați putut simți de aici, de la șase sute de kilometri depărtare.

– Într-adevăr, încuviință președintele. L-au înregistrat chiar și seismografele din partea opusă a Pământului.

– Craterul rezultat avea în centru o adâncime de patru sute de metri. Un avion cu o astfel de încărcătură poate transforma un oraș într-o groapă.

– Și n-ați auzit încă totul, izbucni un alt ofițer. Automobilul domnului Wright e acționat de un astfel de aparat. Ne-a demonstrat și asta. N-am putut găsi nici un fel de rezervor sau mecanism de conducere. Totuși, cu o sursă de energie nu mai mare de cincisprezece centimetri cubi, mașina aceasta, având o încărcătură suficient de mare ca să-i dea tracțiune, a împins un tanc al armatei!

– Sau celălalt test, interveni excitat cel de-al treilea. A pus un obiect de acela într-o copie a unui seif de bancă, copie realizată de noi. Pereții aveau patru metri grosime și erau din beton armat. A detonat-o de la peste o sută de metri. A... a aruncat seiful în aer! N-a fost însă o explozie, ci un fel de forță extraordinar de puternică ,apăsând pereții dinăuntru spre afară.Betonul a pârâit, s-a crăpat și s-a făcut fărâme, iar stâlpii de oțel și grinzile s-au îndoit și încolăcit ca... pfiu! După asta a insistat să vă vadă. Știm că este ceva neobișnuit, dar afirmă că are mai multe de spus însă numai în prezența dumneavoastră.

– Despre ce este vorba, domnule Wright? rosti grav președintele.

Wright se ridică, luă valiza, o deschise și scoase un cub mic, cu latura de vreo douăzeci de centimetri, făcut dintr-un material roșu. La vederea obiectului, patru oameni tresăriră nervoși.

– Acești domni, începu el, au asistat numai la o parte din posibilitățile acestui dispozitiv. O să vă demonstrez delicatețea controlului său.

Acționă asupra unei mici proeminențe de pe o latură a cubului, apoi îl așeză pe biroul președintelui.

– M-ați întrebat în repetate rânduri, urmă el, dacă este invenția mea, sau dacă reprezint o altă persoană. Adevărul este cel din urmă. S-ar putea să vă intereseze faptul că omul care controlează acest mecanism se află acum la câteva mii de kilometri depărtare. Numai el va putea opri detonarea, acum când... Scoase detonatorul din valiză și apăsă un buton. ...am făcut asta. Va exploda aidoma celui din poligon, distrugând întregul oraș cu tot ceea ce se află în el, peste patru ore. Va exploda de asemenea... Se retrase, răsucind un alt buton al detonatorului. ...dacă orice obiect se apropie de el la o distanță mai mică de un metru, sau dacă oricine, cu excepția mea, părăsește această încăpere. Dacă, după ce ies, sunt atacat, va exploda deoarece stau cu mâna pe detonator. Nici un glonte nu mă poate ucide atât de repede încât să nu am timp să-l detonez.

Cei trei militari ascultau tăcuți. Unul dintre ei își șterse transpirația rece de pe frunte. Ceilalți nu se clintiră.

– Și care e propunerea dumitale? întrebă președintele.

– Una extrem de rezonabilă. Persoana pe care o reprezint nu lucrează pe față din motive lesne de înțeles. Ea dorește acordul dumneavoastră de a-i îndeplini dispozițiile: să numiți ca membri ai cabinetului anumite persoane, să vă folosiți influența în orice direcție ar dori. Publicul, Congresul, oricine altcineva nu trebuie să știe nimic despre asta. Trebuie să adaug că, în cazul în care sunteți de acord cu propunerile făcute, „bomba" aceasta nu va exploda. Puteți fi sigur, însă, că în toată țara sunt răspândite mii de bombe. Nu o să știți niciodată când vă aflați lângă una dintre ele. Nesupunerea înseamnă pulverizarea dumneavoastră și a tuturor persoanelor de pe o rază de cinci-șase kilometri.

Peste trei orei și cincizeci de minute,asta înseamnă la ora șapte fix, pe programul RPRS este o emisiune de reclame. Veți spune crainicului ca după semnalul de începere să rostească „De acord". Nimeni, cu excepția noastră, nu va ști despre ce este vorba. Nu are nici un rost să mă urmăriți, misiunea mea a luat sfârșit. Nu voi mai lua niciodată legătura cu persoana care m-a angajat. Asta-i tot. Bună ziua, domnilor!

Wright închise valiza cu un pocnet sec, se ridică și părăsi încăperea. Cei patru bărbați rămaseră privind cubulețul roșu.

– Credeți că poate face tot ce a zis? întrebă președintele.

Militarii încuviințară din capete. Președintele apucă telefonul.

Cineva trăgea cu urechea la toate acestea. Ghemuit în biroul său de la bancă, unde își avea sediul, Conant habar nu avea de asta. Însă în spatele lui se afla radiofonul lui Kidder. Vibrațiile corpului său îl puneau în funcțiune și Kidder, pe insulă, binecuvântă ziua când inventase procedeul. În dimineața aceea avusese de gând să-l sune pe Conant, dar ezitase. Întâlnirea lui cu tânărul inginer Johansen îi lăsase o impresie puternică. Individul era un om de știință care punea suflet în tot ceea ce făcea, încât, pentru prima oară în viață, Kidder înțelese că descoperise un om pe care ar fi vrut să-l revadă. Se temea însă pentru viața acestuia, dacă l-ar fi adus în laborator, deoarece munca lui Johansen pe insulă luase sfârșit, iar Conant ar fi fost în stare să-l ucidă de teama unei influențe din partea lui Kidder și a unui eventual sabotaj. Iar dacă el, Kidder, ar fi mers la uzină, ar fi fost probabil împușcat imediat.

Toată ziua Kidder se luptă cu gândurile și, în sfârșit, se decise să-l cheme de Conant. Din fericire, nu apucă să transmită semnalul, căci văzuse luminița roșie care indica funcționarea emițătorului lui Conant. Curios, mărise volumul și auzise tot ceea ce se întâmplase la peste patru mii de kilometri, în odaia președintelui. Îngrozit, își dăduse seama ce făcuseră inginerii lui Conant. Zeci de mii de receptoare se aflau introduse în niște cubulețe. Nu aveau putere proprie, dar prin telecomandă puteau primi oricât din milioanele de cai putere transmise de uzina cea uriașă de pe insulă.

Amuțise în fața receptorului. Nu putea face nimic. Dacă ar fi distrus uzina, guvernul ar fi intervenit pe insulă, și atunci ce s-ar fi întâmplat cu el și cu Neotericii?

Din receptor se auziră zgomote: o emisiune de reclame radio. Câteva note muzicale, o pauză scurtă, apoi:

– Aici RPRS, vocea capitalei naţiunii, districtul Colorado Sud.

Pauza de trei secunde era interminabilă.

– Ora exactă este... îî... de acord. Ora exactă este şapte P.M. Montain Standard Time.

După aceea, se auzi un râs pe jumătate dement. Kidder îl recunoscu cu greu pe Conant. Apoi păcănitul unui telefon şi glasul bancherului.

– Bill? E în regulă. Poţi ieşi cu escadrila să bombardeze insula. Nu te atinge de uzină, dar restul să-l faci una cu pământul. Cât mai repede!

Aproape isterizat de frică, Kidder alergă prin laborator, trântind uşa după el şi o luă la goană spre clădirea Neotericilor. La patru sute de metri de uzină, în barăci, trăiau cinci sute de muncitori nevinovaţi, Conant nu mai avea nevoie de ei, nici de Kidder. Unicul loc sigur în clipa aceea era uzina, dar Kidder nu voia să-şi lase Neotericii bombardaţi. Alergă pe scări, la cel mai apropiat teleimprimator. Bătu iute un mesaj: „Faceţi-mi cât mai rapid o apărare. Vreau un câmp impenetrabil. Urgent!"

Cuvintele îi ieşeau de sub degete în scrierea oarecum simplificată a Neotericilor. Kidder nu gândea la ceea ce scria, nici nu îşi dădea seama ce l-ar fi putut apăra. Făcuse ceea ce putuse. Trebuia să plece acum, să ajungă la barăci şi să-i prevină pe oameni. Alergă pe potecă, spre uzină, sărind peste linia cea albă care însemna moartea pentru cei care o traversau.

O escadrilă formată din nouă avioane se ridică de pe un aeroport aflat pe coastă. Nu se auzea zgomotul motoarelor, deoarece nu aveau motoare. Fiecare avion era înzestrat cu un receptor micuţ şi înaintau spre insulă legănându-şi ameninţătoare aripile. Comandantul escadrilei rosti în microfon:

– Întâi barăcile. Radeţi-le. Apoi, sudul insulei.

Johansen stătea singur pe un deluşor, aproape de mijlocul insulei. Avea cu el un aparat de fotografiat şi, deşi bănuia că şansele lui de părăsire a insulei erau nule, îi plăcea să pozeze turnul şi uzina din diferite unghiuri. Remarcă prezenţă avioanelor abia când le văzu coborând în picaj deasupra barăcilor. Se opri stupefiat, văzând o ploaie de bombe ce tranformară barăcile într-un maldăr de lemne rupte metal şi trupuri. Chipul lui Kidder îi răsări în minte. Bietul om, dacă l-ar bombarda pe el, ar... Dar turnul? Aveau să bombardeze oare şi uzina?

Privi cum avioanele se regrupează deasupra mării şi cum porniră din nou. Păreau că se îndreaptă spre sud. La al treilea picaj deveni sigur. Neştiind ce să facă, se întoarse şi o luă la fugă către laboratoarele lui Kidder. Când dădu colţul, se ciocni violent de micuţul biochimist. Chipul acestuia era stacojiu de efort şi arăta înspăimântător.

Arătă cu mâna spre sud.

– Conant! urlă el. E Conant! O să ne omoare pe toţi!

– Şi uzina? păli Johansen.

– N-o să fie atinsă. Dar... laboratoarele mele... şi cu oamenii tăi ce s-a întâmplat?

– E prea târziu! strigă Johansen.

–Poate... Vino! spuse Kidder, luând-o către sud.

Johansen îl urmă. Picioarele lui Kidder alergau disperate, în vreme ce escadrila trecu pe deasupra lor, bombardând locul în care se întâlniseră.

Când ieşiră din pădure, Johansen sprintă după savant şi îl trânti la doi metri de linia albă.

– Ce... ce...

– Nu putem merge mai departe, nebunule! O să ne omoare idiotul tău de câmp de forţă!

– Câmpul de forţă? Dar când am venit încoace, am trecut prin el. Ia aşteaptă. Dacă pot...

Kidder începu să scotocească prin iarbă. După câteva clipe, se îndreptă spre barieră cu o lăcustă în mână. O azvârli dincolo de linie. Lăcusta rămase nemişcată.

– Vezi? făcu Johansen. A...

– Uite! A sărit! Haide! Nu ştiu ce s-a întâmplat, poate că l-au întrerupt Neotericii. E opera lor, nu a mea.

– Neo... cum?

– Las-o moartă, începu biochimistul să alerge.

Ajunseră la trepte cu răsuflarea întretăiată şi urcară în camera de control. Kidder se repezi la un telescop şi se cutremură de încântare.

– Au reuşit! Au reuşit!

– Cine...

– Omuleţ ! Neotericii! Au realizat un câmp impenetrabil! Nu vezi? au tăiat liniiile de forţă ale câmpului de afară. Generatorul lor continuă să meargă, dar undele nu mai pot ieşi. Sunt în siguranţă!

Începu să plângă. Johansen îl privi cu milă, clătinând din cap.

– Sigur, omuleţii tăi sunt la adăpost. Dar noi, nu, adăugă el în timp ce podeaua vibră sub explozia unei bombe.

@@@

Johansen închise ochii şi se cutremură, însă curiozitatea învinse teama. Se apropie de telescopul binocular şi privi. Nu vedea decât un înveliş curb, dintr-un material cenuşiu. Nu mai văzuse niciodată un asemenea cenuşiu. Era absolut neutru. Nu părea moale, dar nici dur şi privindu-l simţea că ameţeşte. Ridică ochii.

Kidder bătea clapele unui teleimprimator, privind enervat banda albă de hârtie.

– Nu ajung la ei, vorbi biochimistul. Nu-mi dau seama ce s-a întâm... Ah! Da, bineînţeles!

– Ce?

– Câmpul e absolut impenetrabil. Impulsurile teleimprimatorului nu-l pot străbate, altfel le spuneam să extindă ecranul de protecţie peste toată clădirea, sau chiar peste insulă. Pentru ei nimic nu este imposibil!

– E nebun, făcu Johansen. Săracul...

Teleimprimatorul începu să ţăcăne strident. Kidder se năpusti către el, aproape îmbrăţişându-l. Citi banda pe măsură ce ieşea din aparat. Johansen nu putea citi scrierea modificată a Neotericilor.

– „Atotputernicule", citi Kidder cu glas tare, „ai milă şi cruţă-ne până ne vei asculta spusele. Fără a primi ordine, am ridicat ecranul pe care ne-ai poruncit să-l concepem. Suntem pierduţi, Măreţule! Ecranul este impenetrabil şi nu am mai putut primi dispoziţii. Niciodată, de când există Neotericii, nu am fost lipsiţi de cuvântul tău. Iartă-ne păcatul!"

Degetele lui Kidder băturâ ceva pe clape.

– Acum te poţi uita, şopti el. Du-te la telescop!

Încercând să nu se gândească la moartea din văzduh, Johansen se uită.

Văzu ceva ce semăna cu o ţară, câmpuri de culturi fantastice, un fel de grajduri, fabrici şi... fiinţe. Toate se mişcau cu o viteză incredibilă. Nu îi putea zări pe localnici decât sub forma unor pete alb-roşii, mişcătoare. Fascinat, privi îndelung. Un zgomot înapoia lui îl făcu să se întoarcă. Era Kidder care îşi freca palmele mulţumit. Pe faţă i se lăţise un zâmbet.

– Ei au făcut-o, rosti el fericit. Ai văzut?

Johansen nu vedea nimic, apoi îşi dădu seama că afară era o liniştе de mormânt. Alergă la o fereastră. Dincolo de geam era noapte, o noapte neagră.

– Ce s-a întâmplat?

– Neotericii, răspunse Kidder râzând ca un copil. Prietenii mei de acolo, jos. Au ridicat câmpul impenetrabil deasupra insulei. Acum, nu mai putem fi atinşi.

Şi în faţa întrebărilor uimite ale lui Johansen, se lansă într-o descriere a rasei de dedesubtul lor.

@@@

Afară se petreceau alte lucruri. Nouă avioane încetară brusc să mai zboare. Nouă piloţi lunecară în jos, fără nici o putere; unii căzură în mare, alţii loviră cupola miraculoasă de deasupra insulei, lunecară pe ea şi naufragiară.

Pe ţărm, un individ pe nume Wright stătea într-o maşină, pe jumătate mort de groază, în timp ce agenţi federali îl înconjurau, apropiindu-se precauţi de teama unei morţi instantanee dintr-o sursă lipsită acum de viaţă.

Într-o cameră din mijlocul Casei Albe, un ofiţer superior de armată izbucni:

– Nu mai pot răbda! Nu mai pot!

Se aruncă înainte, smulse un cub roşu de pe biroul preşedintelui şi îl zdrobi sub cizmă.

Iar peste alte câteva zile, poliţia ridica un bătrân senil de la bancă şi îl ducea la azil, unde avea să mai trăiască o săptămână.

Câmpul era într-adevăr impenetrabil. Uzina era nevătămată şi continua să emită unde, însă acestea nu

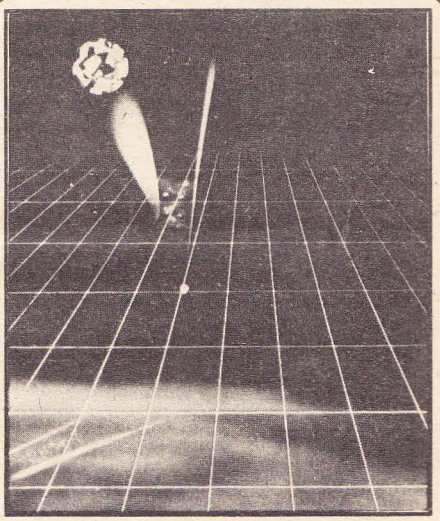

ALESSANDRO ZANAZZO

puteau ieşi. Povestea nu a fost făcută publică, deşi vreme de câţiva ani pe coasta Noii Anglii se putea observa o activitate intensă. Se spunea că Marina avea acolo un poligon nou: un semiovoid uriaş dintr-o substanţă cenuşie. Au bombardat-o, au împuşcat-o, au iradiat-o şi au detonat-o, dar nu au putut măcar să îi zgârie suprafaţa netedă.

Kidder şi Johansen stau acolo. Sunt fericiţi cu cercetările lor şi cu Neotericii. Nu aud şi nici nu simt obuzele, deoarece câmpul este impenetrabil. Îşi sintetizează hrana, lumina şi aerul din materialele pe care le au la îndemână şi nu le pasă. Ei au fost singurii supravieţuitori ai bombardamentului, exceptând trei sărmani schilodiţi care au murit la scurt timp după aceea.

Toate acestea s-au întâmplat acum mulţi ani, iar Kidder şi Johansen ar mai putea trăi, sau poate că au murit. Însă nu asta este lucrul cel mai important. Ceea ce contează este faptul că domul cel uriaş rămâne acolo. Oamenii mor, dar rasele trăiesc. Într-o bună zi, după nenumărate generaţii de o civilizaţie pe care nu o putem concepe, Neotericii vor înlătura ecranul protector şi vor veni pe Pământ. Asta e ceea ce mă înspăimântă.

Traducere de M. D. PAVELESCU

JURNALUL® S.F.

PREMIILE FESTIVALULUI QUASAR 1994

GRAFICĂ

Ionuţ Bănuţă- Premiul QUASAR
Lucian Băbeanu- Premiul DAN MERIŞCA
Premiul de încurajare
Mădălina Stamatin
Adrian Vlăsceanu

MUZICĂ

Premiul II
Ovidiu Bălan - pentru piesa *Evoluţie*
Premiul I
Eduard Cîrcotă -pentru piesa *Andromeda*
Silviu Iuraşcu - pentru piesa *Android*
Premiul special
Cristian Gîrlea -pentru piesa *Conchistador*

LITERATURĂ

Premiul III
Dănuţ Ivănescu- "Bigger, better, faster, no more"
Premiul II
Ana Maria Negrilă-"Pang'ul albastru"
şi
Don Simon- "Electric Blue"
Premiul I nu s-a acordat

Premiul DAN MERIŞCA în valoare de 75000 lei a fost obţinut de Sebastian Corn pentru "Adrenergic!" şi "Substitutor".

Sponsori
Ministerul Tineretului şi Sportului
Editura Nemira
Easy raider
Galeriile Anticariat
Fundaţia Naţională de Tineret pentru Science Fiction şi impactul cu viitorul

Au fost remarcate lucrările **Luciei Keserii, Pompilian Tofilescu, Mihai Hăulică** şi **Ana Veronica Mircea.**

În ceea ce priveşte concursul literar juriul alcătuit din **Doru Pruteanu** (preşedintele juriului), **George Ceauşu, Lucian Merişca** şi **Adrian Bănuţă** a apreciat calitatea speculaţiei, complexitatea structurării, disponibilitatea epică, corectitudinea, consecvenţa şi cursivitatea expresiei literare .

PREMIILE "SUPERNOVA" 1993

Premiul pentru debut -
Ana-Maria Negrilă: FRAGILE;
Premiul pentru schiţă -
Petrică Sîrbu: PSYCHO 23;
Premiul pentru povestire -
Dănuţ Ivănescu: CHEIA PIERDUTĂ;
Premiul pentru nuvelă -
Dănuţ Ungureanu: CEAŢA;
Premiul pentru traducere -
Ion Doru Brana: DUNE;

În materie de premii a fost consemnată şi o iniţiativă care ar fi de dorit să se repete cît mai des: o societate comercială particulară a oferit un premiu substanţial (pentru cea mai importantă revistă a anului 1993 şi pentru consecvenţă în promovarea science fictionului) JURNALULUI SF

Societatea se numeşte "GEOVALY S.R.L." şi îşi are sediul în Bucureşti, patronul ei intenţionînd să sponsorizeze în mod constant creatorii de science fiction.

Aşa cum se spune de obicei: "fuse, fuse şi se duse". Prea multe lucruri precise nu se pot enumera despre acest festival, singurul epitet convenabil fiind acela de halucinant. Probabil că Philip K. Dick ar fi fost încîntat să participe.

"Quasarul" ar fi trebuit să încoapă cu o bucată hard (XXXXX) desprinsă din aciditatea lui Cristian Lăzăreascu: "Cine stîrneşte valuri- Consideraţii asupra conceptelor de generaţii şi "noul val" în SF-ul românesc" lucru care- evident- nu s-a întîmplat (referentul nici n-a venit, de altfel).

Următoarea chestiune interesantă (care a şi avut loc) a fost deschiderea oficială de vineri (ora 20.30) avînd ca prezidiu pe George Ceauşu şi o replică a celor trei statui din Piaţa Universităţii (Lucian Merişca, Adrian Bănuţă şi Emil Bărbulescu). Întîlnirea s-a desfăşurat sub titulatura greu digerabilă de "SF şi ştafeta generaţiilor" şi s-a centrat pe interviul lui Cristian Tudor Popescu din numărul 61 al JSF.

A urmat apoi clasicul cenaclu de noapte în paralel cu "Colocviile SuperNova"; în timp ce la primul cenacliştii pulverizau textul lui Pompilian Tofilescu: "Zbor închis într-o coajă de ou", colocvatorii pulverizau "volume" etilice.

De la 1.30 a început cenaclu de dimineaţa în incinta căminului Liceului Sanitar unde au fost cazaţi majoritatea cenacliştilor. Punctul de atracţie al dimineţii l-a constituit lecturarea textelor "comise" de facţiunea fantasy a fandomului: "Pentagrama" din Cluj. Deşi contestatari şi artăgoşi pentagramiştii nu au reuşit decît să-şi exhibiţioneze lipsurile şi tarele creative. A avea un "program literar" nu implică automat calitate, lucru evident în textele prezentate. Foarte interesant se anunţă a fi Cristinel Nedea, dacă va persevera.

Cu uşi trîntite şi înjurăturile de rigoare a luat sfîrşit ziua cea mai plină a festivalului; în celelalte zile manifestările science fiction putînd fi bifate doar prin interogaţia: "care manifestări?"; singurele chestii notabile fiind festivitatea de premiere şi închiderea festivă (aproape complet depopulată). Mult mai bine pregătite şi animate au fost punctele din program axate pe genuri conexe sau ilustrînd alte preocupări ale quasarienilor: muzica electronică sau dansul.

Deci se poate spune că în linii mari au fost făcute toate eforturile pentru îndeplinirea sarcinilor ce revin tinerilor creatori de literatură şi artă de anticipaţie tehnico-ştiinţifică. Şi să ne mai vedem (parţial) şi la anu'.

Începînd cu numărul 66 al JSF vom publica prezentările cîştigătorilor premiilor "Quasar", cît şi o parte din textele premiate, cele mai lungi urmînd să apară în almanahul "Jurnalul SF" care urmează să apară în curînd.